

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ใจ...ใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๑๕ วันที่ ๑๗ ธันวาคม ๒๕๕๒

Dharma@Hand Lite
www.Dlitemag.com

...นกวันจวนผ่านพมประสมทุกข์
วันนี้อเฟิงลูกสู้อีกน
เต็มความนงพลังใจในชีพตน
อุบสรรตผ่านพ้นเพราะความเพียร

ภาพโดย : จูกร ังกรวัฒนากุล <http://tongthaagoon.multiply.com>
อ้อยคำโดย ศิณธารำ

สารบัญ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว	3
สารสองใจ.....	11
โหรา (ไม่) คาใจ.....	14
เล่าเรื่องเมืองพุทธ	17
ดั่งตฤณวิสัยนา	19
นิทานโทสะ	21
กระปุกอมสิน	25
เข้าครัว.....	27
วรรณกรรมน่าใจ	32
ชวนคิดชวนรู้.....	38

ฉบับที่ ๑๕ เหตุใด... จึงไม่อยากมีลูก

จากใจ ม.ก.โกศลัท
Lite Talk

ผมเขียนประเด็นเกี่ยวกับการไม่อยากมีลูก
ไว้ใน twitter@dungtrin
แต่ยังไม่ชัดเจนด้วยขนาดจำกัดของเนื้อความ
จึงขอนำมาขยายความในบท บ.ก. วันนี้
เพราะเห็นว่าหลายคนให้ความสนใจครับ
ก่อนอื่นขอบอกว่าเป็นการจับเอามุมมองหนึ่ง
ของผู้คนที่สนใจการเจริญสติเพื่อความพ้น
อาจไม่เข้ากันกับสามัญสำนึกทั่วไป
และคำอธิบายนี้อาจช่วยให้นักเจริญสติหลายคน
ได้เข้าใจถึงที่มาที่ไปว่าเหตุใดตนจึงไม่อยากมีลูก

โดยรากอันเป็นที่สุด
ถ้าธรรมชาติออกแบบเหตุปัจจัย
ให้สิ่งมีชีวิตอยากสืบทอดเผ่าพันธุ์ไม่สำเร็จ
ก็แปลว่าทุกอย่างล้มเหลวตั้งแต่เริ่ม

แต่สังสารวัฏ
อันหมายถึงวัฏจักรแห่งมหันตทุกข์นั้น
มีมานานเป็นอนันตกาล
ก็พิสูจน์ตัวอยู่แล้วว่า "กลไกสืบทอดทุกข์"
ต้องมีระบบที่ทรงพลังสูงสุด
ขับเคลื่อนไปโดยยากที่จะฝืนต้านที่สุด

เชื้อเพลิงที่จะก่อให้เกิดปฏิกิริยาทุกข์ในสังสารวัฏนั้น
ไม่มีสิ่งใดดีไปกว่าการมราคะ
และพันธะอันเป็นผลติดตามมาจากการอยู่ร่วมกัน
ก็ไม่มีสิ่งใดเหนียวแน่นไปกว่าลูกสาวลูกชาย

ระบบสืบทอดทุกข์ที่ได้ผลที่สุดที่ว่ามี

ไม่มีใครออกแบบ ไม่ได้เป็นบุญ ไม่ได้เป็นบาป
แต่เป็นต้นกำเนิดของบุญบาป
ซึ่งเป็นผู้ออกแบบภพภูมิทั้งหลาย

ณ จุดที่ยังไม่มีความถูกความผิด
กลายเป็นต้นกำเนิดของความถูกความผิด
มนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย
มีคำสั่งหนึ่งฝังใจมาในระดับสัญชาตญาณ
ว่าตนเองมีพันธะจะต้องรับผิดชอบ
เกี่ยวกับการสืบทอด
เป็นเครื่องผูกมัดที่มองไม่เห็น
แต่รู้สึกได้ชัดเจนที่สุด

ในระดับของสิ่งมีชีวิตชั้นล่าง
สัญชาตญาณในการสืบพันธุ์ไม่ต้องการคำอธิบาย
เมื่อถึงช่วงเวลาของการผลิตทายาทรุ่นต่อไป
สัตว์ทั้งหลายจะเข้าสู่กระบวนการที่ถูกเตรียมไว้แล้ว
โดยไม่ต้องคิดด้วยซ้ำว่าทำไปเพื่อตัวเอง
หรือว่าเพื่อวงศ์ตระกูลใด
มันเป็นหน้าที่บังคับ
ที่มาในรูปของความหงุดหงิดถ้าไม่ได้ทำ
ไม่ได้ระบายเชื้อพันธุ์ของตนออกไป

แต่ในระดับของสิ่งมีชีวิตชั้นบน
การสืบทอดเผ่าพันธุ์จะมาในรูปของสำนักรับผิดชอบ
เกี่ยวข้องกับการสืบวงศ์ตระกูล
ถ้าใครไม่ยอมรับเงื่อนไขทาง "ธรรมชาติ" นี้
ก็ถึงกับโดนกดดันจากญาติผู้ใหญ่
ว่าเป็นลูกเนรคุณ
ไม่ยอมสืบทอดวงศ์ตระกูลกันเลยทีเดียว

กระบวนการและความปรารถนาจะมีความซับซ้อน
มนุษย์น่าจะเป็นสิ่งมีชีวิตเดียวบนโลก
ที่มีความรู้สึกเฉพาะตนได้ว่า
อยากมีหรือไม่อยากมีลูก

หรือกระทั่งออกอาการ "ปฏิเสธ"

สัญชาตญาณการมีลูกได้

การ "อยากมีลูก" นั้นไม่ใช่เรื่องน่าสงสัย
เพราะรู้ๆกันอยู่ว่าเป็นเรื่องระดับสัญชาตญาณ
เห็นลูกคนอื่นน่ารักแล้วอยากมีลูกของตัวเองบ้าง
หรือที่ผู้หญิงส่วนใหญ่จะไม่รู้สึก
ว่าตนเป็นหญิงอย่างสมบูรณ์
หากไม่ได้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูเด็กสักคน

แต่การ "ไม่อยากมีลูก" คือเรื่องชวนงง
เพราะเป็นเรื่องสวนทางกับสัญชาตญาณมนุษย์
ตัดเรื่องความรู้สึกว่าตนไม่มีความสามารถรับผิชอบ
ตัดเรื่องความรู้สึกว่าตนไม่มีความแข็งแกร่งแบบพ่อ
ตัดเรื่องความรู้สึกว่าตนไม่มีความเอาใจใส่แบบแม่
ก็ยังมีความรู้สึก "ไม่อยากมีลูก" อยู่ดี
เป็นความรู้สึกที่ชัดเจนเป็นจริงเป็นจัง
ไม่ใช่แค่ชั่ววูบชั่ววาบ

บางคนรักเด็กมาก ชอบเล่นกับเด็กมาก
หรือกระทั่งรับอุปการะเด็กได้
แต่กลับไม่มีความต้องการลูกของตัวเองสักนิดเดียว
ความรู้สึกแบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร?

เพื่อเข้าใจถึงคำตอบ
เราต้องถอดเอาความรู้สึกแบบบุคคลออกไป
เหลือแค่ความรู้สึกไม่อยากมีพันธะ ไม่อยากพัวพัน
ไม่อยากให้มีการ "เกิดขึ้นอีก"
แม้กระทั่งจะให้ตนเป็น "แดนเกิด" ของใครก็ตาม
นี่นับเป็นเรื่องสวนทางกับการ "สืบต่อ" หรือ "สืบทอด"
ซึ่งถูก "บังคับ" ไว้โดยธรรมชาติของสังสารวัฏ
และมักถูกมองว่าเป็นความไม่รับผิชอบ
หรือเป็น "สิ่งผิดปกติ" หรือกระทั่ง "ความผิด" ได้
หากมองจากมุมของผู้ที่รับผิชอบตามธรรมชาติ

ถ้าเชื่อว่าการปฏิบัติทางความรู้สึกไม่ใช่เรื่องบังเอิญ
ก็อธิบายได้จากมุมหนึ่ง
คือ ก่อนเกิดมาในครั้งนี้
เคยเป็นผู้พยายามถอดถอนตนจากกระบวนการเกิดตาย
อย่างเช่นพระที่มีความอุตสาหะ
เพียรเจริญสติตลอดชีวิตที่เหลือ
เห็นกายใจเป็นเพียงสิ่งเกิดดับ
ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัวตนเราเขา
มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น มีแต่ทุกข์ดับไป
กระทั่งไม่เหลือความอยากเกิดใหม่
แต่ก็ยังต้องเกิดอีกเพราะไปไม่ถึงอรหัตตผล

กรรมอันได้แก่การเจริญสติได้ผล
แต่ไม่ถึงที่สุดของผล
ย่อมบังเกิดให้เกิดจิตในชาติใหม่
ที่มีสัญญาขันธ์ในการตัดห่วงโซ่
อะไรที่จะเป็นชนวนแห่งการสืบทอด
ก็ถูกถอดถอนออกไปแต่อ่อนแอออก
ถ้าบารมีในการเจริญสติแก่กล้าจริงๆ
ก็ถึงขั้นอยากออกบวชตั้งแต่เป็นเณรเลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม
การไม่ยอมมีลูก แต่อยากมีความสุขแบบโลกๆ
ยังหมกมุ่นอยู่กับกามคุณ ๕
เป็นเครื่องแสดงว่าแค่ไม่ยอมแบกภาระ
อยากสนุกแบบฉาบฉวย
เป็นคนละเรื่องกันกับการไม่อยากเกิด
และไม่อยากเป็นแดนเกิดให้ใคร

แล้วกรรมก็เป็นเรื่องพิสดารครับ
บางคนอยากมีแต่กลับไม่มี
บางคนไม่อยากมีแต่กลับมีเอาๆ
ถ้าจำแนกโดยกรรมก็พอรวบรัดคร่าวๆได้ดังนี้

๑) ไม่อยากมี และไม่มีใครเร่งรัด

คือพวกที่ไม่ได้บังคับใครไว้ก่อน

จึงอยู่ในตระกูลที่ไม่เดือดร้อนเรื่องมีหรือไม่มีทายาท

๒) ไม่อยากมี แต่ถูกผู้ใหญ่บังคับ

คือพวกที่ทำกรรมอันยังต้องมีพันธะ

ต้องเลือกเอาระหว่างรับผิดชอบกับพันธะ

กับความรู้สึกผิดที่ถูกตราหน้าว่าไม่กตัญญู

๓) ไม่อยากมี แต่มาด้วยความบังเอิญ

หรือไม่ก็เป็นหญิงที่ถูกข่มขืนจนตั้งครรภ์

ข้อนี้ขอละต้นเหตุไว้

เพราะเป็นเรื่องสะเทือนใจสำหรับหลายๆคน

๔) อยากมีแล้วได้มาสมใจ

เป็นคนปกติที่ไม่มีกรรมอะไรเป็นพิเศษ

ที่ทำให้แตกต่างจากคนธรรมดาทั่วไป

๕) อยากมีแต่อย่างไรก็ไม่มา

มิได้หลายเหตุปัจจัยมากมาย จาระไนไม่หมด

บางคนเคยตอนสัตว์ไว้เยอะ

ด้วยความหวังดี ไม่อยากให้ลูกแมวลูกหมายั่วเยี้ย

หรือบางคนเคยเป็นแม่ เลี้ยงลูกหลายคนจนเหนื่อย

แล้วรู้สึกว่าไม่อยากมีลูกอีกแล้ว

ด้วยบุญที่เลี้ยงเด็กให้เติบโตไว้เยอะ

พอประกอบกับความอดทนระอาใจไม่อยากมีอีก

แล้วลูกๆก็ไม่ได้ทำให้ชื่นใจในชีวิตที่เหลือ

เกิดใหม่ก็มีแนวโน้มเป็นหมัน

หรือถึงไม่เป็นหมันก็ไม่มีเด็กมาเข้าท้อง

เพราะกรรมเก่าปิดกั้นภาวะแดนเกิดไว้ เป็นต้น

แต่บางทีก็ไม่ใช่ว่าเรื่องกรรมเก่า

เป็นเรื่องของความไม่เหมาะสมที่จะเป็นแดนเกิด

การจับคู่กันระหว่างชายหญิงนั้น

ไม่ใช่แค่เรื่องของคนสองคนอย่างที่เห็นเผินๆ

แต่เป็นเรื่องโอกาสที่บุคคลแบบไหน

จะได้ที่เกิดที่เหมาะสมกับตนด้วย

ผมเห็นมาหลายแบบนะครับ
บางคู่อยากมีลูกแล้วได้มี
แต่ต่อมาก็โอกาสเจริญสติร่วมกัน
เสียอกเสียใจที่มีไปแล้ว
(แต่ก็ยังรับผิดชอบลูกอย่างดีที่สุด)
ส่วนบางคู่อยากมีลูก
พยายามแค่ไหนก็มีลูกไม่ได้
กระทั่งมาเริ่มเจริญสติร่วมกันใหม่
จึงค่อยมองย้อนกลับไปว่าไม่มีลูกนะดีแล้ว

เขียนยาวแค่ไหนก็ไม่จบครับ
สรุปง่าย ๆ การเกิดเป็นทุกข์ การตายเป็นทุกข์
ในมุมมองของอริยะ นี่คือความจริงที่น่าสนใจที่สุด
จึงได้ชื่อว่า "อริยสัจจ์"
ผู้เจริญสติแจ่มแจ้งแล้ว
ย่อมข้ามพ้นข้อขัดแย้งทางใจ
แต่ก็มีความเข้าใจชัดเจนด้วยว่า
การตอบแทนคุณผู้ให้กำเนิดมีความสำคัญอย่างยิ่งใหญ่หลวง
และการเลี้ยงดูบุตรธิดาอันเกิดจากตนแล้ว
ก็ไม่มีข้ออ้างใดมาหลบเลี่ยงได้ทั้งสิ้น

ดังตฤณ
ธันวาคม ๕๒

เรื่องน่าสนใจระจำคม

การได้เกิดในอัตภาพมนุษย์ อาจยังไม่ใช่มนุษย์ที่สมบูรณ์
หากขาดศีล ๕ อันเป็นคุณธรรมพื้นฐานของความเป็นมนุษย์
คอลัมน์ "สารสองใจ" ฉบับนี้
พบธรรมะจาก "หลวงพ่อดุสิต ฐานิโย"
ในตอน "การปฏิบัติเพื่อเอาดีกับพระพุทธเจ้า" ค่ะ (-/-)

เคยดูความคิดตัวเองแล้วเหนื่อยกันบ้างไหมคะ?

นักภวานาบางท่านมีอาการเช่นที่ว่ำนีัคะ

ในเมื่อความคิดเป็นเรื่องที่บังคับไม่ได้ สั้งให้หยุดคิดก็ไม่ได้

แล้วต้องทำอย่างไร จึงจะหายเหนื่อย (+_+!)

อ่านคำแนะนำจาก "คุณดังตฤณ" ได้ที่คอลัมน์ "ดังตฤณวิสนา"

ในตอน "เห็นว่าคิดตลอดเวลาแล้วเหนื่อย" ค่ะ

คอลัมน์ "กระปุกอมสิน" ฉบับนี้

ขอเสียงปรบมือดังๆ ต้อนรับนักเขียนใหม่ "คุณ Mr.Messenger"

ในชื้อตอนชวนติดตาม "การออมและการลงทุน ความเหมือนที่แตกต่าง"

ถ้าพร้อมติดตามกันแล้ว คลิกอ่านในฉบับได้เลยค่าา

ห่างหายไปนาน จนเริ่มมีเสียงบ่นคิดถึง

คอลัมน์ "เข้าครัว" ฉบับนี้

"คุณหมอพิมพ์ภารัง" กลับมาพร้อมกับความรู้คู่บุญกุศลอีกเช่นเคย

ในตอน "น้ำปานะ ๒ - นม น้ำเต้าหู้ ไมโล โอวัลติน" ค่ะ (^_~^*)

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

วันพุธที่ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๒ ขอเชิญชาวเชียงใหม่และผู้สนใจ

เข้าร่วมฟังธรรมเทศนา จาก หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชฺโช

ณ พุทธสถาน จ.เชียงใหม่ เวลา ๐๙.๐๐ น.

เริ่มลงทะเบียนตั้งแต่วันที่ ๐๗.๐๐ น. ถึง ๐๘.๓๐ น. ค่ะ (^/\^)

โครงการ "ก่อนเที่ยว เกี้ยวเพื่อน" โดย สภาภาษาไทย

ขอเชิญชวนบริจาคเลือดช่วงก่อนปีใหม่นี้ เพื่อเตรียมรับมือ ๗ วันอันตรายกันค่ะ :-)

ท่านผู้ต้องการสละโลหิตเป็นทานเพื่อเพื่อนร่วมสังสารวัฏ

เชิญอ่านรายละเอียดได้ที่นี้คะ <http://bit.ly/8H6Ho4>

แถมท้ายด้วย สารหน้ารู้เรื่องการเตรียมตัวก่อนและหลังการบริจาคโลหิต

เผื่อทุกท่านที่สนใจไว้ตรงนี้ด้วยค่ะ <http://bit.ly/5vVbJu>

อนุโมทนากับทุกๆท่านล่วงหน้าด้วยนะคะ *^__^*

มูลนิธิเพื่อเด็กพิการ จัดค่ายฟื้นฟูเด็กสมองพิการ ระหว่างวันที่ ๒๖-๒๙ ธันวาคมนี้ ที่ จ.ฉะเชิงเทรา

จึงขอเชิญชวนผู้ใหญ่ใจดี ร่วมกันเป็นเจ้าภาพอาหารสำหรับผู้เข้าร่วมค่ายคะ
<http://bit.ly/7IwzRY>, <http://www.hoytakpoolom.org/N%20index%2014.htm>

การปฏิบัติเพื่อเอาดีกับพระพุทธเจ้า

พระราชสังวรญาณ (พุทธ ฐานิโย)
วัดป่าสาละวัน อ.เมือง จ.นครราชสีมา

ใครปฏิบัติตามศีล ๕ ได้ ได้ชื่อว่าเป็นผู้ยึดเอาคุณธรรม
อันเป็นหลักประกันความปลอดภัยของสังคมไว้อย่างเต็มที่
คุณธรรมอันนี้ เป็นคุณธรรมป้องกันไม่ให้มนุษย์ฆ่ากัน
จึงเป็นคุณธรรมประกันความปลอดภัยของสังคม
และเป็นคุณธรรมตัดทอนผลเพิ่มของบาปกรรม

เมื่อวานนี้เราอาจได้ทำบาปทำกรรม
วันนี้เรามีศีล ๕ ครอบถ่วงบริบูรณ์ เราก็ได้ตัดทอนผลเพิ่มของบาปกรรม
บาปกรรมเก่ามีอยู่เท่าไร มันก็ยุติเพียงเท่านั้น ไม่เพิ่ม
เพราะเราไม่ทำหรือเราไม่ละเมิดศีล ๕

และศีล ๕ ข้อนี้แหละ จะเป็นขอบเขต
ของการใช้กิเลสให้เกิดประโยชน์โดยความเป็นธรรม
เรามีกิเลสอยู่ในใจ ถ้าเราจะใช้กิเลสให้เกิดประโยชน์
อย่าให้ผิดศีล ๕ ข้อใดข้อหนึ่งเป็นใช้ได้

และศีล ๕ ข้อนี้แหละ เป็นคุณธรรมปรับพื้นฐานความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์
ผู้ที่จะเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ต้องมีศีล ๕ ชั่วชีวิตที่เกิดมานี้
เราแน่ใจไหมว่าเราเป็นมนุษย์สมบูรณ์ทุกกระเบียดนิ้ว

เรามีหลักให้ท่านพิจารณาตามดังนี้...

ขณะที่ท่านมีใจโหดเหี้ยม
โดยไม่คำนึงถึงศีลธรรมและกฎหมายปกครองบ้านเมือง
อยากฆ่าใครฆ่า อยากแกล้งใครแกล้ง อยากเบียดเบียนข่มเหงรังแกใคร
ก็ทำไปตามอำเภอใจของตัวเอง
ในขณะนั้น ใจของเราเป็นสัตว์เดรัจฉาน แต่ร่างกายของเราเป็นมนุษย์
เพราะวิสัยของสัตว์เดรัจฉานนั้น ทำอะไรโดยไม่มีขอบเขต

เขาทำตามอำเภอใจของเขา ไม่ได้คำนึงว่าใครจะสุขจะทุกข์
ดังนั้น มนุษย์เราผู้มีความประพฤติเช่นนั้น
กายของเขาเป็นมนุษย์แต่ใจของเขาเป็นสัตว์เดรัจฉาน

แต่ในขณะใดที่เขามีจิตใจเมตตา โอบเอื้ออารี
นึกถึงอกเขาอกเราไม่เบียดเบียนรังแกใคร
ในขณะนั้นกายของเขาเป็นมนุษย์ และใจของเขาก็เป็นมนุษย์เช่นเดียวกัน
เรียกว่า มนะสสะ มนะโส มนุษย์ผู้มีใจสูงส่ง

ในขณะใดที่เขามีหิริโอตตปปะ คือความละอายต่อบาป
สะดุ้งกลัวต่อบาป ไม่กล้าทำบาป ทั้งในที่ลับและที่แจ้ง
ในขณะนั้นใจของเขาเป็นเทวดา แต่ร่างกายเขาเป็นมนุษย์

ถ้าหากผู้ใดมานั่งสมาธิภาวนา
ทำจิตให้สงบนิ่ง สว่าง รู้ ตื่น เบิกบาน
ใจของเขาเป็นพรหม ผู้มีใจสว่างไสว แต่กายของเขาเป็นมนุษย์

ถ้าหากว่าในขณะใดที่เขามีใจเหนียวหนายท้อแท้ไม่เอาไหน
ซี้เกียจศึกษาเล่าเรียน ประโยชน์ตนก็ไม่เอาเรื่อง
ประโยชน์ส่วนรวมก็ไม่เอาไหน ปล่อยชีวิตให้เป็นไปตามบุญตามกรรม
ไม่มีความกระตือรือร้นที่จะสร้างชาติ
เป็นบุคคลผู้ทอดธุระเสียแล้ว
ในขณะนั้นกายของเขาเป็นมนุษย์ แต่ใจของเขาเป็นเปรต
เปรตแปลว่า ผู้ละทิ้งซึ่งประโยชน์ทั้งปวง

นี่คือความเป็นของเราในชีวิต
นี่คือหลักที่เราจะพิจารณาด้วยตนเอง
ให้เรารู้ช่วงไหนเราเป็นอะไร

ดังนั้น ในเมื่อเรามีศีล ๕ ครบถ้วนบริบูรณ์ ไม่ขาดตกบกพร่อง
กายของเราจึงเป็นมนุษย์ และใจก็เป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์

และข้อต่อไป ศีล ๕ เป็นมูลฐานให้เกิดการปกครองแบบประชาธิปไตย
เพราะหัวใจของประชาธิปไตยอยู่ที่การเคารพสิทธิมนุษยชน
ผู้มีศีล ๕ บริสุทธิ์บริบูรณ์ จึงได้ชื่อว่าเคารพทุกสิทธิ

สิทธิในการดำรงชีพอยู่ของคนอื่น สัตว์อื่น

สิทธิในการครอบครองทรัพย์สินสมบัติ

สิทธิในคุ้มครองและบุคคลต้องห้าม และสิทธิอื่น ๆ

เมื่อเป็นเช่นนั้น ศิล ๕ ประการจึงเป็นยอดแห่งประชาธิปไตย

คำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งปวงนั้นก็เป็ดยอดแห่งประชาธิปไตย

คำสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ไม่มีที่ไหนที่ท่านสอนให้มนุษย์เบียดเบียนซึ่งกันและกัน มีแต่สอนให้รักกัน

กว่าจะรู้เดียงสา

Astro FAQ

โธรา (ไม่) ดาใจ

โดย Aims Astro

ถาม – ตอนนี้นัดกับผู้ชายที่มีแฟนแล้วแต่ยังไม่ได้แต่งงาน เขาบอกว่าไม่สามารถเลิกกับแฟนแล้วมาคบเราคนเดียวได้จริงๆ แล้วเราก็ไม่ได้มีความสุขกับชีวิตรักแบบนี้ แต่ก็ยังอยากคบเขาต่อ เพราะหวังว่าสักวันจะได้เป็นตัวจริง แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่าถ้าเขาไม่เลิกกับแฟนล่ะ เราจะทนต่อไปได้ยังไง แต่จะให้ตัดใจก็ทำไม่ได้อีก เพราะเราก็มองอะไรกับเขาแล้วด้วย เลยไม่รู้จะทำยังไงดีค่ะ

ทุกครั้งที่ได้ฟังเรื่องราวทำนองนี้ จะรู้สึกเสมอว่าฝ่ายผู้ชายไม่ได้รักผู้หญิงทั้งสองคนเลย เพราะกำลังทำให้พวกเธอต้องเจ็บช้ำน้ำใจจากความเจ้าชู้ของตัวเอง ถ้าเรารักใครสักคนย่อมไม่ยอมทำให้เขาต้องเป็นทุกข์ค่ะ เขียนมาถึงตรงนี้ก็คิดถึงกับดักหนึ่งที่พบบ่อยๆ ก็คือ ถ้าตั้งแต่แรกที่ผู้ชายเข้ามาเกี่ยวข้องกับโดยไม่ปิดบังว่ามีคนรักอยู่แล้ว ผู้หญิงจะรู้สึกว่าเขาคือคนดีเพราะไม่ได้หลอกหลวง ซึ่งจริงๆ แล้วมันอาจจะกลายเป็นสัญญาณเตือนว่า “ผมบอกแล้วนะว่ามีแฟนแล้ว คุณเป็นได้แค่ลำดับที่สอง คุณยอมรับสภาพนี้เองนะ”

ทีนี้ถ้าคนที่มาทีหลังเกิดใจอ่อน ยอมแพ้ก็เลส คบหากันไปแล้วเกิดแฟนเขาจับได้ขึ้นมา ฝ่ายชาย (โจด) บางรายก็จะมีประโยคเด็ดบอกแฟนเดิมของตัวเองว่า “ผมบอกแล้วว่ามีคุณอยู่แล้ว แต่เขายังมายุ่งกับผม” กลายเป็นว่าผู้หญิงอีกคนเป็นฝ่ายผิด คือรู้แล้วว่าเขามีเจ้าของยังไปคบด้วยอีก (จริงๆ ก็ผิดนะคะ - -) ส่วนที่เขามาจีบมาหวานใส สานต่อความสัมพันธ์กับเรานั้นไม่นับ “เพราะธรรมชาติผู้ชายมันก็เจ้าชู้แบบนี้แหละ” (อ้าว!) เป็นผู้หญิงก็ต้องรู้จักระวังใจตัวสิ อึ้งไปเลยไหมคะ (T.T)

ลูกค้าหญิงท่านหนึ่งเคยลืมนิสัยของความเจ็บปวดนี้มาแล้วค่ะ เมื่ออ่านดวงแล้วก็บอกว่า “ชีวิตนี้มีปัญหาเรื่องเดียวคือความรัก” ความน่ากลัวของกรรมก็คือจะสร้างให้นิสัยของเธอเป็นคนใจอ่อน มีความผูกพันกับเพศตรงข้ามได้ง่าย ที่ผ่านมามีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับผู้ชายที่มีแฟนแล้ว ทั้งๆ ที่รู้ว่าผิดแต่ใจไม่แข็งทำให้ตัดไม่ขาด ไม่มีแรงใจที่จะดึงตัวเองให้พ้นจากวังวนของความทุกข์

เธอรับทุกขว่าเขาไม่ยอมเลิกกับแฟนเดิมซึ่งผู้หญิงคนนั้นก็รู้ว่าถูกนอกใจ เธอบอกว่ารู้สึกแย่มากที่เธอเลือกแฟนเดิมของเธอ ได้ฟังแล้วจึงบอกลูกค้าซึ่งอายุน้อยกว่าดิฉันหลายปีทีเดียวว่า “น้องมีบุญนะที่ผู้ชายคนนี้ไม่เลือก ไม่อย่างนั้นคงต้องทุกข์ซ้ำๆ ไม่รู้กี่รอบ” ลูกค้าบอกว่ายังหวังอยากได้เขาอยู่ ดิฉันฟังแล้วเห็นใจจริงๆ ค่ะ ไม่ได้สงสารเพราะเธอไม่ได้ขายคนนี้ แต่เห็นใจว่ากรรมมันช่างเล่นงานได้เจ็บแสบจริงๆ เพราะลูกค้ามีวิบากไม่ดีเรื่องความรัก ต้องทุกข์เพราะพบรักสามเส้า เจอผู้ชายเจ้าชู้ ขนาดรู้ทั้งรู้ว่า

ไม่ดี แต่ใจก็ยังดีจนจะเอามาไว้ในชีวิต ให้ต้องทุกข์ซ้ำๆ อีกอยู่ดี

ให้กำลังใจเธอไปว่าต้องใจแข็ง เพราะไม่เช่นนั้นก็ต้องเจ็บเจียนตายอีก ธรรมชาติของผู้ชายใจโลเลนั้น ต่อให้เขาออกปากว่าไม่เลือกเราแล้ว ก็ยังสามารถกลืนน้ำลายตัวเอง ลักลอบกลับมาหา มามีอะไรกันได้อีก ซึ่งมันยิ่งทำให้ต้องเสียใจซ้ำๆ ไม่รู้ก็หน สู้ยอมเจ็บที่เดียวดีกว่า ตัดใจซะให้ขาด นานๆ ก็จะเลื่อนไปเอง ให้คิดถึงพ่อแม่เอาไว้มากๆ ว่าจะเสียใจแค่ไหน ถ้ารู้ว่าลูกสาวที่ถนอมเลี้ยงมาอย่างดี ต้องมาเจอเรื่องราวแบบนี้ ลูกค้าบอกว่า "หนูจะเชื่อพี่ หนูตั้งใจแล้วว่าจะเลิกให้ได้"

เธอถามว่าแล้วความผิดอีกเรื่องหนึ่ง ที่ได้ร่วมทำกับผู้ชายคนนี้ มันจะมีผลทำให้ต้องมาใช้กรรมด้วยกันไหม มองที่ดวงชะตาแล้วถามไปว่า "เรื่องที่ไปทำแท้งมานะเธอ" เธอบอกว่ารอให้พี่พูดออกมาสักทีนี้แหละ จึงบอกไปว่าที่เห็นแน่ๆ ในดวง คือจะมีปัญหาที่อวัยวะที่เกี่ยวข้องกับระบบสืบพันธุ์ เช่นมดลูกและรังไข่ ซึ่งมันมีอยู่แล้วในพื้นดวง แปลว่ามีกรรมเก่ามาก่อน ดังนั้นถ้าต่อไปจะที่โรคที่เกี่ยวข้องกับตรงนี้ ก็ไม่ใช่ว่ากรรมที่ทำแท้งในชาติมีมาให้ผลอย่างเดียว แต่ว่ากรรมใหม่ที่ทำอาจให้มันรุนแรงได้มากขึ้นว่าไปแล้วก็ลองดูจากสภาพร่างกายตอนนี้เลยก็ยังได้ เธอบอกว่าตั้งแต่ไปทำแท้งมาก็มีปัญหาปวดท้อง ไม่ค่อยปกติมาตลอด ดิฉันจึงแนะนำให้ตรวจภายในอย่างสม่ำเสมอด้วยเพราะจากดวงก็มีโอกาสเป็นโรคที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะสืบพันธุ์ เช่น มะเร็งปากมดลูก ได้ง่ายอยู่แล้ว และยิ่งไปมีสัมพันธ์กับชายที่มีคู่นอนมากกว่าหนึ่งคน ยิ่งเพิ่มความเสี่ยงเข้าไปอีก

ลูกค้าบอกว่าก็รู้สึกกลัวบาปกรรมที่ทำไป เลยไปถือศีลแปดที่วัด ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีละ จึงขออนุโมทนากับเธอด้วย แนะนำเพิ่มว่าถ้าในชีวิตประจำวันตั้งแต่นี้ต่อไป นั่งตั้งใจถือศีลห้าอยู่แล้ว ก็**ควรจะทำบุญที่เหนือยิ่งกว่านั้นไปอีกคือ การตามรู้กายใจไปตามจริง ที่เรียกว่า "วิปัสสนา"** เพราะจะช่วยให้มีความ**ทุกข์ทางใจน้อยลง เวลาที่ทรมานเพราะหลงไปคิดถึงเขา ถ้ารู้จักหลงไปคิด แค่นี้ก็มี****ความสุขขึ้นมาได้แล้ว** และถ้าปฏิบัติธรรมแล้วบอกให้ลูกที่ไม่ทันได้เกิดร่วมอนุโมทนา หากเขาสามารถรับรู้และยินดีในบุญของการเจริญสติปัฏฐานที่เธอได้ทำ เขาก็จะได้บุญไปด้วย ส่วนบุญอื่นๆ ที่น่าจะทำได้คือการช่วยให้เด็กได้เกิดหรือช่วยชีวิตคนและสัตว์ เช่น ทำบุญสร้างห้องคลอด ทำสังฆทานยา บริจาคเลือด ฯลฯ

เนื่องจากทราบว่าเขารู้สึกผิดมากกับสิ่งที่ทำไป เลยต้องบอกเพื่อไม่ให้จิตใจต้องเศร้าหมองไปมากกว่านี้ว่าบาปทำลงไปแล้วก็ไม่ควรคิดถึงมันอีก เพราะจะเหมือนทำกรรมนั้นซ้ำ ยกตัวอย่างที่หลวงพ่อบราโมทย์เคยเทศน์ไว้ว่าถ้าขำมด ๑ ตัวแล้วคิดซ้ำ ๑๐๐ ครั้ง ก็เท่ากับขำมด ๑๐๐ ตัว ความสำนึกผิดเป็นสิ่งที่ดี แต่เราควรจะให้อภัยตัวเองให้เป็นด้วยนะคะ

ให้กำลังใจว่า **ตัวน้องในวันนั้นก็รู้จักโลกเพียงเท่านั้น จึงทำอะไรที่ไม่ดีไม่งามลงไป ซึ่งตัวเราในอดีตก็ได้ตายไปแล้ว และเรื่องราวที่ผ่านพ้นไป มันก็แก้ไขอะไรไม่ได้ ขอให้วันนี้น้องเลือกทางชีวิตที่ดีให้กับตัวเอง ให้เราได้รู้สึกดีๆ ในวันหนึ่งที่มองย้อนกลับมาเถอะนะคะ ถึงแม้ว่าจะเสีย**

ความรักนี้ไป แต่ก็มีความรักอื่นๆ ที่พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนฝูงมอบให้ แม้มันจะไม่เหมือนกับความรักแบบหนุ่มสาว แต่ก็เป็ความรักที่ไม่ทำให้ต้องผิดหวังเป็นทุกข์เลย ส่วนผู้ชายคนนี้ขอให้อใจแข็งๆ อย่าได้กลับไปคบอีก เพราะดูจากดวงแล้ว เขาไม่ได้เกื้อกูลอะไรได้เลย ลูกค้าก็บอกว่ามีแต่ตัวเธอที่ช่วยเหลือเขามาตลอด เรียกว่าเสียทั้งเงิน เสียทั้งตัว เสียทั้งใจ เสียทั้งสุขภาพ โดยไม่ได้อะไรดีๆ ขึ้นมา

ใครที่กำลังพบกับสถานการณ์เดียวกันนี้อยู่ ก็อย่ารอให้เรื่องราวต่างๆ มันเกินเลยไปดังที่น้องผู้หญิงท่านนี้ได้พบเลยนะค่ะ ความสัมพันธ์ท่านองนี้มักลงเอยด้วยการที่ผู้ชายไม่ยอมเลิกกับคนรักเดิม และในวันหนึ่งเราเองจะเป็นฝ่ายทนไม่ได้ ต้องเลิกกับเขาเสียเอง ซึ่งถ้ามันจะเป็นอย่างนั้น เราจะเสียเวลา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคือยอมเสียศีลไปเพื่ออะไร หรือต่อให้ทนจนมีวันที่เขาเลิกกับอีกคนหนึ่งแล้วมาคบเราคนเดียว ก็ไม่แน่ว่าเรื่องทุกข์ทรมานมันจะหยุดแค่นี้ เพราะเขาก็อาจจะมีผู้หญิงคนอื่นๆ ต่อไปได้อีก กลายเป็นเราต้องตกที่นั่งเดียวกับคนรักคนแรกของเขา

ฉะนั้นยอมเจ็บในวันนี้ดีกว่าเลี้ยงไข้ตัวเอง ให้มันทุกข์เรื้อรังไปเรื่อยๆ จมอยู่กับความฟุ้งซ่าน ความทุกข์ กับผู้ชายที่ไม่เคยรักผู้หญิงคนไหนมากไปกว่ารักในกิเลสของตัวเองนะค่ะ

:)

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

ศีลทำให้จิตสงบ

ทำไมครูอาจารย์ท่านย่ากับพวกเราหนักหนา
ว่า เราเป็นฆราวาส ศีล ๕ อย่าได้ทำให้ต่างพร้อย
เล่าเรื่องเมืองพุทธฉบับนี้ ขอน้อมอัญเชิญพระธรรมเทศนา
หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช เกี่ยวกับพระฉันทะ มาแสดงค่ะ

ศีล ๕ จำเป็นนะ ต้องถือศีล ต้องรักษาศีล
ถ้าศีลเราต่างพร้อย ศีลเราบกพร่อง ใจเราจะไม่สงบ
ใจไม่สงบ ใจไม่ตั้งมั่น จะไม่เกิดปัญญา เรามีศีลไว้
บางคนทำสมาธิไม่เป็นนะ แะคิดถึงศีล จิตสงบ

สมัยพุทธกาลมีพระองค์หนึ่ง ท่านภาวนาไม่เป็นพรอก
คงเหมือนกับพระรุ่นนี้แหละ ภาวนาไม่ค่อยได้
ที่วันหนึ่ง ท่านไม่สบายมาก
ท่านก็เลยไปเช็ดคอตาย เช็ด เอามัดโกนเช็ด
ถ้าภาวนาดีคงไม่เช็ดพรอก
นี่เช็ดเพราะอะไร เพราะมีโทษะ
ดีที่ไม่ตายด้วยโทษนะ ตายด้วยโทษะตกนรกเลย
เอามัดโกนปาดคอนะ แล้วก็ยืนพึงต้นไม้หรือพึงอะไรอยู่ จำไม่ได้แล้ว
พอจะตายท่านก็นึกเสียใจ
บวชมาตลอดชีวิตนะ พยายามทำทุกสิ่งทุกอย่างมานะ
ไม่ได้คุณงามความดีอะไรติดตัวเลย
แถมไม่สบายมากด้วย ทรมาน ฆ่าตัวตายดีกว่า

เสร็จแล้วท่านก็นึกขึ้นได้ว่าตลอดเวลาที่บวชมา
จะว่าท่านไม่ได้ทำคุณความดีเลยก็ไม่ใช่ว่า

ท่านถือศีล ศีลของท่านไม่เคยต่างพร้อยเลย รักษาพระวินัยเข้มงวด
พอท่านนึกถึงตรงนี้ได้ ท่านเกิดความอึดใจขึ้นมา
พอท่านอึดใจนะ จิตของท่านก็ตั้งมั่นขึ้นมา มีความสุข
เห็นใหม่ ความสุขเป็นเหตุใกล้ให้เกิดสมาธิ
เราเวลาทำสมาธิ อย่าไปบังคับจิตนะ ถ้าบังคับจิต จิตไม่สงบ
ถ้าจิตมีความสุขอยู่ในอารมณ์ที่ดีๆ เป็นกุศลอะไรอย่างนี้ จิตจะสงบ
จิตมีความสุขแล้วมันจะสงบ
พระนี่เหมือนกันนะ กำลังจะตายแล้ว
นึกถึงว่ารักษาศีลมาดี จิตท่านตั้งมั่น เป็นหนึ่ง
เป็นผู้รู้ผู้ดู ดูร่างกายมันตาย
ท่านเป็นแค่คนดู ไม่เกี่ยวด้วย
ท่านตายพร้อมกับนิพพาน
เป็นพระอรหันต์ ในขณะที่ตาย
แต่นี้เป็นความสามารถเฉพาะตัวห้ามเลียนแบบ
ถ้าเชื่อได้รับรองตายฟรี ตกนรกอีกต่างหาก

มีอยู่สององค์นะ องค์หนึ่งไม่สบายแล้วเชือด
อีกองค์หนึ่งกรรมฐานเสื่อม เสื่อมแล้วก็เจริญ เสื่อมแล้วก็เจริญ
แบบเดียวกันสององค์นี้
ช่วงหนึ่งท่านเห็นว่า เออ ตอนนี้นำกำลังเจริญแล้ว
รีบเชือดคอ เพื่อตายตอนนี้จะได้ดี
ปรากฏว่าเชือดไปเสร็จแล้วก็ดูไปๆ
ก็เป็นพระอรหันต์อีกองค์หนึ่ง

แต่ห้ามเลียนแบบนะ ในประวัติศาสตร์มีสององค์นี้แหละ ไม่มีองค์ที่สาม
ยุคนี้คงไม่มีหรอกนะ ไม่ต้องเชือดหรอก
เพราะฉะนั้นรู้สึกกายรู้สึกใจนะ
กระทั่งเวลาเราจะตายขึ้นมา ดูร่างกายมันตาย
ใจของเราเป็นแค่คนดู ดูไปสบายๆ
อะไรเกิดขึ้นในชีวิตนะ รู้มันไป รู้ไปสบายๆ

เห็นว่าคิดตลอดเวลาแล้วเหนื่อย

ดั่งตากนกัศิณี

**ถาม : บางครั้งที่เราเห็นว่าเราคิดตลอดเวลา
แล้วเรื่องมันก็เปลี่ยนไปเรื่อยๆ แล้วเรารู้สึกว่ามันเหนื่อย
เราควรจะต้องทำอย่างไร**

ที่คุณรู้สึกว่ามันเหนื่อยนี่นะเพราะว่าคุณไปตามความคิด
จำไว้นะ ถ้าเห็นกริ่ง แล้วคุณวิ่งตามนะ คุณจะเหนื่อย
แต่ถ้าเห็นกริ่งมาแล้วคุณปล่อยให้มันผ่านไปเฉยๆ
คุณจะไม่เหนื่อยเลย เพราะมันยืนอยู่กับที่

จำไว้ง่ายๆ หลักการนะ
ของคุณนะ มันเหมือนกับพอคิดขึ้นมาแล้ว มันคิดซ้อนคิดเข้าไปว่าจะหยุดความคิดได้ยังไง
ตัวการคิดว่าจะหยุดความคิดไม่เลิกนั่นแหละ ตัวนั้นแหละที่ทำให้เหนื่อย

เมื่อที่คุณพูดขึ้นมาว่าคุณเห็นว่าความคิดมันไหลไปเรื่อยๆแล้วถึงเหนื่อย
จริงๆไม่ใช่ซะนะ ไปดูดีๆนะ
คุณคิดที่จะหยุดความคิด ตรงนั้นนะที่มันเหนื่อย
แล้วคุณเกิดความรู้สึกว่า โห...สงสัยคงคิดไปอีกนาน
นี่...โอ้ความรู้สึกอย่างนี้ มันจะทำให้เกิดความรู้สึกท้อแท้
มันจะทำให้เกิดความรู้สึกว่า โห...มันยืดไปอีกยาวไม่รู้เท่าไร
ตัวนี้แหละ ตัวสร้างความเหนื่อยที่แท้จริง

ถ้าหากว่าคุณรู้วิธีดูความคิดของคุณเป็นจริงๆนะ
เอาตามที่ผมว่านะ ถ้าคิดขึ้นมา คิดมากหรือคติน้อย
รำคาญมากหรือรำคาญน้อย ดูตัวใดตัวหนึ่งไป
ตัวมากตัวน้อยนี้แหละ ที่มันจะเป็นทิศทางให้สติเกิดขึ้น
แล้วรู้ว่าสิ่งที่สภาวะที่มันปรากฏนั้นมันเที่ยงหรือไม่เที่ยง

คำวามากคำวาน้อยเนี่ยมันเป็นตัวตัดสินได้เลย
เริ่มต้นขึ้นมามันคิดมาก มันเกิดความรำคาญ
มันเกิดความอึดอัดขึ้นมามาก แต่อีกแป๊บนึงมันคติน้อยลง
มันรำคาญน้อยลง มันอึดอัดน้อยลง

ลักษณะที่เราเห็นว่าเดี๋ยวมันมากเดี๋ยวมันน้อยได้
โดยที่เราไม่สามารถไปควบคุม ตัวนี้แหละที่จะทำให้เกิดปัญหา
รู้ว่าสถานะที่ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตานี้มันไม่เที่ยง

ลักษณะที่เห็นว่ามันไม่เที่ยงโดยที่เราไม่ได้เข้าไปข้องเกี่ยว
ไม่ต้องไปออกแสดงอะไรกำจัดมัน
ตัวนั้นแหละที่จะทำให้เกิดสติและปัญญาและความสบายใจ
มันจะไม่เหนียวเลย ตรงกันข้าม มีกำลังขึ้นมาด้วย

นิทานโทสะ ตอน ต้มยำ - เขียวหวาน

โดย ชลนิล

รูปภาพประกอบโดย เชมเบ้

ต้มยำ – เขียวหวานที่กำลังจะถูกกล่าวถึงนี้ ไม่ใช่อาหารไทย เมนูโปรดของหลายคน แต่มันเป็นชื่อของสุนัขสองตัวที่ผมเคยเลี้ยงไว้ที่บ้าน

ทั้งคู่เป็นพันธุ์เยอรมันเชฟเฟิร์ด ตัวโต น่ารัก และไม่ดุ หุ่นของมันใหญ่โต ขนเกรงขาม หลายคนเดินผ่านหน้าบ้านผมด้วยอาการขยาด กลัวมัน...

ถ้ามีใครช่างสังเกตหน่อย จะเห็นว่าเจ้าต้มยำ – เขียวหวานไม่ค่อยเห่าพรา่พรี้อ โดยเฉพาะตอนกลางวัน แทบไม่ได้ยินเสียงเห่าของมันเลย

เวลาผมแขก หรือเพื่อนผมมาบ้าน เจ้าสองตัวจะแค่ยกคอขึ้นมอง แล้วพากันเดินหลบไปหลังบ้านอย่างไม่

สนใจใคร

เพื่อนผมหลายคนบ่นให้ฟังว่า เลี้ยงหมาไม่มีประโยชน์ ใช้เฝ้าบ้านไม่ได้ เหาใครก็ไม่เป็น...

ผมตอบข้อสงสัยนั้นอย่างชัดเจน ตรงไปตรงมา

“อ้อ...ที่มันไม่เห่าใคร ก็เพราะรู้ว่าไม่จำเป็น...ที่นี้เจ้าของบ้านดีกว่าหมาวะ!”

ถ้าเจ้าตั้มย่า – เขี้ยวหวานมันพูดได้ก็คงช่วยกันยืนยัน ยกขาน้ำยันอย่างพร้อมเพรียง เพราะพวกมันโดนอิทธิฤทธิ์ของผมมาพอแรง ชนิดที่ไม่กล้าเห่าใครพรั่นเพื่อจะได้ยืนนั่นแหละ

สมัยตัวเล็ก ๆ ทั้งคู่จะชอบวิ่งขึ้นมาเล่นที่ระเบียงบ้าน ทำให้บริเวณนั้นเลอะฝุ่น เลอะดิน เต็มไปหมด ด้วยความที่ผมขี้เกียจทำความสะอาด พอเห็นพวกมันวิ่งขึ้นมาบนระเบียงบ้านเมื่อไหร่ก็จะตวาดไล่เสียงดัง

“ลงไป!” เท่านั้นแหละ ทั้งคู่จะสะดุดพรีด ถอยหลัง เป็นอันรู้กันว่า ตราบใดที่ผมอยู่บ้าน พวกมันจะไม่กล้าขึ้นมาเล่นบนระเบียงเด็ดขาด

โตขึ้นมาหน่อย ลูกหมาจะเกิดอาการหมั่นเขี้ยว ตอนไหนผมเปลววางรองเท้าไว้ที่ตีนบันได รับรองไม่นาน เจ้าสองตัวต้องคิดว่าผมทิ้งของเล่นให้พวกมันไปฟัดกันเล่น

ผมมาเห็นทีหลังก็ “อึ้งคลง” โมโหปรี๊ด เสียตายรองเท้า เสียตายตุ้มที่จะต้องซื้อคู่ใหม่ วีรกรรมสังหารนิสัยสุนัขเกิดขึ้น...แต่ถึงอย่างนั้น ก็ไม่ได้มีประโยชน์อะไรเลย ผมเปลววางรองเท้าเมื่อไหร่ เสร็จมันเมื่อนั้น เรียกว่าต้องซื้อรองเท้าใหม่กันเกือบทุกเดือนเชียว

งานซักผ้าประจำสัปดาห์ ถือเป็นงานน่าเบื่อที่สุดสำหรับคนขี้เกียจอย่างผม ก่อนจะมีเจ้าสองตัวมาอยู่ก็ไม่มีปัญหาอะไร อยู่ไปแรก ๆ ก็ยังไม่เกิดปัญหา จนมันโตขึ้นเรื่อย ๆ สรรหาวิธีการเล่นที่ชวนให้โดนสังหารนิสัยกันเป็นประจำ จนมาถึงเรื่องนี้...

วันอาทิตย์ ผมซักผ้าตากไว้เรียงร้อยก็ออกไปนอกบ้าน ตกบ่ายกลับมาเห็นสภาพราวตากผ้าแล้วไฟโทสะก็ลุกท่วม เสื้อผ้าที่ซักตากอย่างสะอาดถูกลากลงมาฟัดคลุกฝุ่นเป็นผ้าขี้ริ้วอย่างชวนเป็นลม

ไม่ต้องสืบพยานที่ไหน จำเลยสองตัวกำลังนอนเล่นกลิ้งเกลือกกันอย่างไม่รู้ชะตากรรมของตน

“ไอ้ตั้มย่า อีเขี้ยวหวาน!” เสียงผมดั่งลั่น คว้าไม่ได้ก็ไล่ตีมันเสียรอบบ้าน...

อ้อ...ฝากบอกสมาคมพิทักษ์สัตว์ไว้ก่อนนะครับ...ไม่ต้องเสียเวลาส่งคนมาจับผมในฐานะทารุณกรรมสัตว์เลี้ยงหรอกนะ...เพราะผมไล่ตีมันไม่ทัน...แสบ แสบ

วิ่งรอบบ้านไม่ก็รอบก็เหนื่อยหอบ ทำได้แค่ตะโกนด่ามันลั่นชอย...เหนื่อยแน่...ไม่รู้หรือว่าเราซี่เกียจซักผ้า ขนาดไหน นี่ต้องมาซักผ้าใหม่ทั้งหมด แกรมบางตัวยังมีรอยเขี้ยวมันฝากไว้เป็นที่ระลึกเสียอีก...แล้วมันจะแห้งทันใส่ไปทำงานพรุ่งนี้มั๊ยเนี่ย?

นอกจากเสื้อผ้าที่ผมตากบนราวแล้ว ไม่รู้ว่าเจ้าตั้มย่า – เขี้ยวหวานมันอาฆาตแค้นอะไรผมนักหนา ผ้ามาที่ผมไม่เคยถอดออกมาซักเป็นปี ๆ พอนี้กราคาญาติที่เห็นฝุ่นหนาเตอะขนาดนั้นก็เลยถอดมาแช่น้ำเพื่อจะซัก

ออกไปทำธุระนอกบ้านไม่เท่าไร กลับมาก็เห็นผ้ามาที่ผมเคยแช่น้ำในกะละมังถูกลากออกมาฟัดเล่น และวางกองไว้เป็นอนุสาวรีย์แห่งชัยชนะของพวกมัน...

อย่าถามเขี้ยว ว่าเกิดอะไรขึ้นหลังจากนั้น!

การเลี้ยงสุนัขไว้ในบ้านสำหรับคนอื่นอาจเป็นความสุข ได้มีเพื่อน มีสัตว์เลี้ยงซื่อสัตย์ (จริงรึอ?) มาเฝ้าบ้าน สำหรับผม มันคือภาระ และตัวกระตุ้นโทสะขั้นยอด มีเรื่องโมโหได้แทบทุกวัน อาละวาด ทะเลาะกับหมาเป็นงานประจำ

จนมาถึงเหตุการณ์สุดท้าย ที่ตัดสินใจได้ว่า ผมไม่มีบุญพอได้เลี้ยงพวกมัน...

บอกตั้งแต่ต้นแล้วว่าผมเป็นคนซี่เกียจ ไม่ค่อยอยู่ติดบ้าน พอเจ้าตั้มย่า – เขี้ยวหวานมาเลี้ยงทำให้ต้องขยันกว่าเดิม อาบน้ำ ทำอาหารให้มันกิน

อาหารที่ผมนำมาเลี้ยงพวกมันก็ไม่ใช่พันธุ์อาหารเม็ดทั้งหลาย ที่พยายามเลือกสรรยี่ห้อที่มันน่าจะชอบ เปลี่ยนรสชาติไม่ให้มันเบื่อ มีการผสมนม เนือบด (กระป๋อง) เข้าไปเพื่อเพิ่มคุณค่าอาหาร ไม่ซ้ำซากจำเจ

คุณอาที่บ้านอยู่ฝั่งตรงข้าม เห็นชีวิตรัดทศของสองหมาผู้นำสงสาร ที่ต้องกินแต่อาหารเม็ด เกิดความเมตตาจึงแอบคลุกข้าว กับข้าวมาให้พวกมันกินลับหลังผม

คิดดู...หมาน้อยที่เคยกินแต่อาหารเม็ดมาตลอด เจอข้าวคลุกกับข้าวพื้น ๆ เขาก็ติดใจ ผมมาสงสัยสังเกตทีหลังว่าทำไมเจ้าคู่นี้มันไม่ยอมกินอาหารเม็ดเลย ทั้งที่ผมพยายามพลิกแพลง เปลี่ยนยี่ห้อ เปลี่ยนของมาผสมให้กินแล้ว

รู้ทีหลังว่าอาผมให้มันกินข้าวจนติดใจ เลยบอกให้แกช่วยหยุดทีเถอะ...แต่ดูท่าจะสายไปแล้ว

เช้าวันที่ชวนให้โมโหที่สุด คือตอนที่ผมรีบตื่นมาเตรียมอาหารเม็ดให้มันก่อนออกไปทำงาน แต่มันกลับไม่สนใจกิน หนำซ้ำกลับสะบัดกันวิ่งดึก ๆ พวกกันไปนั่งคอยอาผมเอาข้าวมาให้กิน อยู่ที่หน้าประตูบ้าน

เฮ้อ...มันน่าจะจวนอาหารเม็ดคว่ำใส่หัวมันดีมัยนี้

ดูท่าว่าสนาของเราคงหมดกันแค่นี้แล้วละ เจ้าตั๋มย่า – เขี้ยวหวานเอ๋ย...

มานั่งนึกประมวลเหตุการณ์เกือบปีที่อยู่ด้วยกันมา (พูดเหมือนเป็นแฟนกันเขี้ยว) ก็มองเห็นเลยว่าตนเองมีภาระมากขึ้น เกิดโทษะใหญ่บ่อย เผลออาละวาดรบราภัยกับหมาดังหลายครั้ง

ถามตัวเองว่าจะทำอย่างไรดี ถ้าเลี้ยงต่อไปก็ต้องเพิ่มภาระด้วยการเปลี่ยนจากอาหารเม็ด มาให้ข้าวมันกินแทน เพราะถึงยังงั้นอาผมก็ชอบแอบเอาข้าวมาให้มันอยู่ดี (จนเสียหมาไปแล้ว) จะให้แกเลี้ยงข้าวหมาผมเป็นประจำทุกวันก็คงไม่ได้

ยิ่งกว่านั้นผมก็เชื่อว่าตั๋มย่า – เขี้ยวหวานคงมีความสามารถสร้างวีรกรรมใหม่ ๆ ให้องค์ (โทษะ) ลงผมได้ต่อไปอีก

สุดท้ายจึงตัดสินใจยกเจ้าสองตัวนี้ให้รุ่นพี่ที่เป็นคนรักสัตว์เอาไปเลี้ยง เขามีครอบครัวอยู่บ้านที่พอจะช่วยดูแลเจ้าหมายักษ์ทั้งคู่นี้ได้

มองดูเรื่องนี้ อาจเห็นว่าเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ เอาภาระและตัวกระตุนโทษะออกไป โดยไม่สนใจใช้มันเป็นเครื่องมือดูโทษะในใจตน...ไม่เอาโทษะที่เกิดมาเป็นสนามเรียนรู้กิเลส

สำหรับผมในเวลานั้น...ถ้ายังเก็บตัวกระตุนต่อมความโกรธเอาไว้ ก็คงไม่สามารถเรียนรู้กิเลส เรียนรู้ใจตนเองได้หรอกครับ...

อาจจะมิดตั๋มย่าเซฟเฟิร์ด – แกงเขี้ยวหวานอัลเซเชียน ขึ้นโต๊ะอาหารแทนก็ได้

-----○○○-----

การออมและการลงทุน ความเหมือนที่แตกต่าง

กรม/กออมสิน

Mr.Messenger

การออม (Saving) ก็คือการสะสมเงินได้ ไว้ใช้ในยามที่เราต้องการ หรือเวลาฉุกเฉิน ซึ่งโดยส่วนใหญ่เราจะใช้ศัพท์ว่า การออม กับการฝากเงินในธนาคาร ผ่านบัญชีออมทรัพย์ หรือบัญชีเงินฝากประจำของธนาคาร เนื่องจากความปลอดภัยที่สูง และความสะดวกสบายในการฝากและถอนเงิน

ส่วนการลงทุน (Investment) คือ การนำเงินที่เรามีอยู่เป็นทุนในการสร้างผลกำไร หรือทำให้เงินนั้นงอกเงยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งหากการลงทุนประสบความสำเร็จก็จะได้รับผลตอบแทนในรูปของกำไรที่สูงขึ้น จากเงินลงทุนแรกเริ่ม แต่ถ้าเกิดกลับข้างกัน การลงทุนนั้นล้มเหลวขึ้นมา ผู้ลงทุนก็ต้องยอมรับผลขาดทุน (สูญเสียเงินต้น) ไปด้วยเช่นกัน ทั้งนี้ โอกาสที่สามารถเป็นไปได้ทั้งกำไรและขาดทุนนี้ เรารู้จักกันชื่อว่า “ความเสี่ยง” (Risk) นั่นเองครับ

ความเหมือนของการออม และการลงทุนก็คือ เราต้องมีเงินเหลือเก็บก่อน สำหรับใครที่ทำงานมาทั้งเดือน พอครบสิ้นเดือนก็ไปจ่ายหนี้บัตรเครดิตไป เงินในบัญชีก็หายวับไปกับตา นั่นแปลว่า คุณไม่สามารถจะออม หรือลงทุนได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ก็อาจต้องเริ่มจากการเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้จ่ายของเราเสียก่อนนะครับ สรุปรวบรัดว่ารายจ่ายอันไหนที่ไม่เป็นประโยชน์ และเกินความจำเป็น ก็ตัดทิ้งเสีย อย่าไปเสียดายมัน เพราะอนาคตที่ดีกว่ากำลังรอเราอยู่

ส่วนความแตกต่างก็คือ เจ้าตัวที่เรียกว่า “ความเสี่ยง” นี้ละครับ การออม ผ่านการฝากธนาคาร ไม่มีความเสี่ยงก็จริง แต่ก็ให้ผลตอบแทนในรูปของดอกเบี้ย ซึ่งด้อยต่ำเหลือเกิน ถ้าเราคาดหวังผลตอบแทนที่สูงขึ้น เราก็ต้องลงทุน พอเราเริ่มลงทุนไป สิ่งก็ตามเรามา ก็คือ ความเสี่ยง นี้ละครับ

การลงทุนในปัจจุบันแบ่งออกเป็นหลายประเภทด้วยกัน มีทั้งที่เสี่ยงน้อย เสี่ยงปานกลาง และเสี่ยงมาก ผลตอบแทนของการลงทุนก็มากขึ้นตามความเสี่ยงที่แตกต่างกันไปครับ มีอะไรบ้าง น่าสนใจยิ่งใจค่อยมาดูกันอีกที

คราวนี้ พอได้ยินคำว่า ความเสี่ยง ในความหมายภาษาไทย มันดูเหมือนโอกาสขาดทุนเพียงอย่างเดียว แต่จริงๆแล้ว ความเสี่ยงหมายถึงโอกาสที่จะได้ทั้งกำไรที่สูงขึ้น หรือ ขาดทุนจากเงินต้น ถ้าเปรียบเทียบไปก็คงเหมือนกับการเจริญวิปัสสนาด้วยวิธิตถิ์นั่นละครับ เราปล่อยให้จิตใจทำงานของมันไป ถ้าจิตไประลึกอารมณ์ได้ สติก็เกิด หากยังจำไม่ได้ สติก็ไม่เกิด ตอนที่สติไม่เกิดเนี่ย เราก็มีโอกาสเกิดกุศลจิต

และเกิดกิเลสขึ้นได้ ส่วนการทำสมาธิ นั้นก็คือการรักษาจิตไว้ในอารมณ์เดียววนๆ โอกาสเกิดอกุศลจิตก็แทบไม่มี แต่ตัวสติก็เกิดขึ้นไม่ได้เช่นกัน เปรียบไป การลงทุน ก็เหมือนการเจริญวิปัสสนา ส่วนการออม ก็เหมือนกับการทำสมาธิ นั้นล่ะครับ

เพื่อผลกำไรที่สูงขึ้น ต้องไม่กลัวขาดทุน อยากมีสติ ก็ต้องไม่กลัวเกิดกิเลส

สุดท้าย การลดความเสี่ยงในการขาดทุน ก็คือ มีวินัยในการลงทุน และต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องว่า เรา กำลังลงทุนอะไร ความเสี่ยงของการลงทุนประเภทนั้นมีอะไร เราจะมีวิธีจัดการกับความเสี่ยงยังไง พร้อมเมื่อไหร่ ประตูแห่งโลกการลงทุน ก็พร้อมเปิดรับเสมอครับ

เป็นยังไงครับ สนใจลงทุนบ้างหรือยัง ถ้ายัง... ติดตามต่อได้ในฉบับหน้าครับ

น้ำปานะ ๒ นม น้ำเต้าหู้ ไมโล โอวัลติน

พิมพ์การัง

คุณดาวมาถือศีลภาวนาที่วัดป่าด้วยความสรวม

แต่ตกเย็นก็เริ่มกระสับกระส่ายจากความหิว เธอถามว่า “พี่ดื่มอะไรได้บ้างคะ
ที่วัดนั้นวัดนี้ ก็ยังดื่มอันนั้นอันนี้ได้เลย พี่ว่าก็ตินะคะ แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าถูกไหม”

หนึ่งในคำถามที่ไม่อยากตอบเลยคือการเปรียบเทียบข้อวัตรปฏิบัติกับที่อื่นๆ

วัดอื่น นิิกายอื่น สถานปฏิบัติธรรม หรือครูบาอาจารย์องค์อื่นๆ

ล้วนแล้วแต่มีทางเดินและเหตุผลของตน ฉันก็เป็นแค่ผู้ที่กำลังพัฒนาตนเอง
เรียนรู้และขัดเกลากิเลสของตนเองก็เท่านั้น ไม่กล้าตัดสินใครดอกคะ

ในสายตาของฉัน วินัยและกฎระเบียบต่างๆ ช่วยเรื่องความเป็นระเบียบเรียบร้อย

เพื่อการใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน ผู้คนหลากหลายจากต่างที่มา ต่างทางเดิน

และต่างจุดหมายปลายทาง ย่อมต้องมีความคิดเห็นต่างกัน

ทำอย่างไรให้ทุกชีวิตอยู่ร่วมกันโดยเบียดเบียนกันน้อยที่สุด

เมตตาและเกื้อกูลต่อกันมากที่สุด

พระวินัยและวัตรปฏิบัติหลายข้อ ถูกสร้างขึ้นจากความประนีประนอม

อย่างเช่นที่เคยนำมาเสนอบ้างแล้วเกี่ยวกับกฎ “ห้ามพรากของเขี้ยว”

ที่ห้ามพระภิกษุขุดต้นไม้ เกิดจากในอดีตกาล ชาวบ้านมีความเชื่อว่าพืชมีชีวิต

เป็นสิ่งที่ต้องบูชา การทำร้ายหรือฆ่าพืชก็คือฆ่าชีวิตหนึ่ง

ยังมีพระวินัยอีกหลายข้อที่เกิดจากชาวบ้านร้องเรียนว่าดูไม่งามในเพศสมณะ

เช่นการฉันทนื้อสนั้เป็นต้น

ความเชื่อและความคิดของคนเราเปลี่ยนแปลงไปเร็วมาก ผ่านไปไม่นานก็แปรผัน

ความคิดไม่อยู่กับที่ ความเชื่อไม่คงทน พฤติกรรมสังคมก็ไม่ถาวร

กฎที่เกี่ยวกับความคิด ความเชื่อและวัฒนธรรมทางสังคม

พอเวลาเปลี่ยนก็เริ่มต้องมีการแปลความ

มีแต่พระเมตตาของพระพุทธองค์และแก่นพระพุทธศาสนาแท้

ที่ไม่เคยแปรเปลี่ยนตามกาลสมัย

ผู้ศึกษาปฏิบัติตามจะรู้สึกได้ด้วยตัวเองถึงความเบา
เข้าถึงความไม่มีตัว ไม่มีตน ไม่มีเขา ไม่มีเรา
กฎใดๆ ที่ยึดแล้วหนักขึ้น แบ่งเขาแบ่งเรามากขึ้น
เห็นตัวเองโตขึ้น ตนเก่งขึ้น คนอื่นดีสู้ไม่ได้
แสดงว่าต้องมีความเข้าใจผิดพลาดบางประการเป็นแน่แล้ว

ฉบับนี้เป็นเรื่องที่ถกกันมาก หาหลักฐานประกอบยาก
แถมขัดแย้งกันมากในแต่ละแหล่งที่มา
ขึ้นอยู่กับการศึกษาตีความเป็นสำคัญ คือเรื่องที่เกี่ยวข้องกับนม
น้ำเต้าหู้ นมถั่วเหลือง ไมโล โอวัลตินนะคะ

วัดและสถานปฏิบัติธรรมหลายแห่งมีจัดไว้ให้ถือเป็นน้ำปานะ
แต่หลายที่ก็สอนว่าฉันไม่ได้
ผู้ที่แปลว่าฉันได้ก็มีเหตุผลคะ
ขอหยิบเอาบางส่วนจากบทความของท่านธรรมรักษามาฝากกันนะคะ

"ข้อที่ควรคิด ก็คือ คำว่า นำนม หรือ นมสด จะเป็นนมสดจากเต้า หรือจากกล่องก็ตาม
พระเถระหรือผู้ถืออุโบสถ ฉันหรือดื่มหลังเที่ยงได้หรือไม่ ?
ผู้เขียนเคยถามอาจารย์เสฐียรพงษ์ วรรณปก และอาจารย์จ่านงค์ ทองประเสริฐ ท่านว่าฉันได้
ถ้าใครว่าฉันไม่ได้ ให้ลองถามท่านผู้รู้ดูทีหรือว่า คำว่า ปโยปานัง แปลว่าอะไร ?
ศัพท์ที่ว่า ปโย หรือ ปโยปาน ท่านแปลว่า นำนม ถ้าไม่ใช่นมสดแล้วจะเป็นนมอะไร ?
ที่ควรพิจารณาก็คือมีหลักฐานในที่ ๒ แห่ง คือ ทั้งในพระไตรปิฎก และในมงคลทีปนี ดังที่บอกไว้
เดิมที่ผู้เขียนก็ไม่ฉันนมสด เพราะเหตุว่าไม่พบหลักฐาน แต่เมื่อเห็นว่ามีหลักฐานบ่งไว้ชัดๆ ก็เลยฉันมา
ตลอด"

ยกมาจากหนังสือ "พระไตรปิฎก ฉบับเก็บตก"
โดย ท่านธรรมรักษา อ่านฉบับเต็มได้ที่นี้คะ
<http://board.agalico.com/showthread.php?p=181799>

ถึงตรงนี้ ผู้รู้ทางพระอภิธรรมและตำรับตำราต่างๆ
อาจจะอยากอภิปราย หรือขอตำราอ้างอิงเพิ่ม
ขอเรียนว่าจุดประสงค์ของการอ้างอิงครั้งนี้
เพื่อแสดงว่าผู้ที่ตีความว่าดื่มนมได้ก็มีเหตุผลของเขา

ไม่ยากได้ลักษณะของการต้องพยายามหาหลักฐานลบล้าง
หรือต้องมาอภิปรายกันเข้มข้นใดๆ เลยค่ะ

คงจะดีไม่น้อย ถ้าเหล่าพุทธศาสนิกชนจะเรียนจุดประสงค์หลัก
ที่บรมครูผู้สอนด้วยการปฏิบัติ ไม่ใช่ยึดหนักที่ตัวอักษร
ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ยุคสมัยผ่านมานานแล้ว
ชาวพุทธเหมือนกันจะตีความในตำราต่างกัน

ผู้คนหลากหลายจากต่างที่มา ต่างทางเดิน และต่างจุดหมายปลายทาง
ย่อมมีความคิดเห็นต่างกันเป็นธรรมดา
ขอให้แต่ละท่านพิจารณา และเลือกวิถีทางเดินที่เหมาะสมกับตัวเองเถิดค่ะ

วัดป่าสายธรรมยุติเท่าที่รู้จัก ไม่ฉันนม น้ำเต้าหู้ ไมโล โอวัลติน
รวมผู้ที่ถืออุโบสถศีลด้วยนะคะ เครื่องดื่มที่ขงดื่มกันคือโกโก้ผสมน้ำตาล
เลือกยี่ห้อที่เขียนระบุว่าไม่มีแต่งโกโก้แท้ ไม่มีครีมหรือนมผงค่ะ

มีวัดและสถานปฏิบัติธรรมหลายแห่งอนุญาตให้ดื่มน้ำเต้าหู้ นมกล่อง ไมโล หรือโอวัลตินได้
ท่านที่ไม่เห็นด้วยหรือไม่สบายใจ ไม่อยากก็อย่าฝืนใจดื่ม แต่ไม่ต้องติเตียนกันดีกว่าไหมคะ

เคยได้ฟังความเห็นของผู้ดูแลสถานปฏิบัติธรรมของเอกชน ที่จัดนมถั่วเหลืองเป็นน้ำปานะ
ที่เขาให้ความเห็นว่าไหนๆ จะต้องเสียสตางค์ซื้อน้ำปานะอยู่แล้ว ราคาน้ำผลไม้บรรจุกล่อง
ก็พอๆ กับนมถั่วเหลือง แถมยังอึกกว่า ได้สารอาหารครบกว่าจึงเลือกซื้อนมถั่วเหลืองแทน

อาหารจำพวกนมหรือแป้งต้องใช้ให้น้อยๆ เฉพาะในระบบทางเดินอาหาร
ได้รับติดต่อกันไม่นานจะเริ่มติด ถ้าไม่เชื่อลองกินขนมเค้กกับคาปูชิโน
ที่มีฟองนมฟูฟ่องทุกป้ายติดกันราวสองสัปดาห์สิคะ
รับรองว่าเข้าสัปดาห์ที่สามจะต้องอยากกินอีก
ถึงเวลาเดิมพอไม่ได้กินต้องมีอาการอยากกันบ้างแน่ๆ

ในฐานะภิกษุที่เป็นผู้ขอจะกะเกณฑ์ให้โยมจัดหาให้เป็นประจำคงเป็นไปได้
ไม่เหมือนกับในสถานปฏิบัติบางแห่งที่จัดระบบให้มีการแจกจ่ายเป็นตารางประจำวันคะ
เขาก็มีวิธีคิด และวิธีเลือกเดินที่เกิดมาจากความปรารถนาดี อยากดูแลผู้ปฏิบัติให้ดี
อย่าลืมว่า คนเราต่างที่มา ต่างทางเดิน และต่างจุดหมายปลายทางกันนะคะ

เคยพบบางท่านที่กังวลกับวินัยข้อนี้มากๆ จนดูเครียด บางท่านใช้ตัดสินสำนักอื่นเสียด้วย

เคยพบบางท่านที่ตีมนมเป็นประจำทุกบ่าย ด้วยใจสบายๆ จัดให้ก็ดื่ม แล้วตั้งใจภาวนาต่อไป
เคยพบท่านที่ยอมอดด้วยความรู้สึกว่ายาวร่างเป็นพุทธรูปๆ ด้วยความสงบ เบา ด้วยการปล่อยวาง
เคยพบท่านที่ยอมอดด้วยความรู้สึกว่ายาก รุ่งขึ้นก็ติดใจคนอื่นว่าทำไมไม่ได้เหมือนอย่างเขา

เชิญเลือกทางเดินที่เหมาะสมกับตนเองเถิด แต่ช่วยสำรวจภายในตัวเองสักนิด
ว่าทางเดินไหนเบากว่า สบายกว่า คลายจากความยึดมั่นถือมั่นมากกว่ากัน

ส่วนตัวเองเวลารักษาศีลแปดก็ไม่ตีมนม น้ำเต้าหู้ ไมโล โอวัลติน
เพราะแค่โกโก้หรือน้ำขิงอุ่นๆ ก็พอแล้ว
สิบปีก่อนเคยไปสถานปฏิบัติที่จัดนมให้ก็ตีมนมกับเขาเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นเดี๋ยวนี้คงไม่ดื่ม
กังวลก็รู้ว่ากังวล แต่ไม่รู้สึกว่าต้องตัดสินใจสักที
เพราะพอจะเข้าใจเหตุผลและวิธีคิดของเขาแล้วก็จบ
สงสัยในกฎข้อนี้ก็ให้รู้ว่าสงสัย ค้นหาหลักฐานเอกสารพอประมาณ
เพื่อใช้ประกอบเรื่องแล้วก็จบกัน
ไม่ได้อยากทำชีวิตให้หนักๆ ยุ่งๆ หรือกังวลอะไรให้มากมาย
เอาพลังกำลังไปภาวนาต่อกันดีกว่าค่ะ

สุดท้ายนี้ ขอฝากบทสนทนาที่แอบได้ยินมาจากนักภาวนาสองท่านที่คุยกันนะค่ะ

คุณน้าจ้อย “พี่ว่าจริงๆ ก็น่าจะตีมนมสมุนไพรมันได้แหละคะ
เพราะจริงๆ ก็ทำมาจากสมุนไพรมดแค่ตัวเอง”

คุณพี่เจ๊ียบ “ไม่เอาดีกว่าค่ะ ลีๆ แล้วพวกเรามีตัวรู้กันทั้งนั้นแหละคะ
เมื่อไรที่เริ่มสงสัย เริ่มมี “เอ๊ะ” มี “ได้ไหม” เริ่มมีคำถาม
ต้องพยายามค้นหาเหตุผลมาประกอบ ก็แสดงว่าถูกกิเลสหลอกเอาแล้วละคะ
ไม่เอาด้วยดีกว่า ไม่ตามใจกิเลสดีกว่าค่ะ”

ก็เป็นอีกความเห็นที่น่าคิดนะค่ะ

ขอเล่าอีกนิดว่าพี่เจ๊ียบ “ตัด” และ “วาง” ทุกสิ่งที่ทำให้ใจไม่สงบจนเป็นนิสัย
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องน่าปานะ วิธีเลือกงาน วิธีดำเนินชีวิต เรื่องส่วนตัว
การคบเพื่อน การเสพย์สิ่งบันเทิงใดๆ ก็ตาม
พบเห็นกันครั้งใด เธอก็จะมีแต่รอยยิ้มละไม มีแง่คิดดีๆ
ที่ทำให้เห็นปัญหาเบาๆ ง่ายๆ นานๆ โหมทนาค่ะ

ขอเชิญท่านผู้อ่านพิจารณา และเลือกนำไปปรับใช้กับตัวท่านเอง

เพราะคนเราคิดเห็นต่างกันได้ ดีความต่างกันได้

ความคิดต่างกัน ทำให้การกระทำต่าง และได้จุดหมายปลายทางที่ต่างกันค่ะ

มานมนตรา ฉบับที่ ๑๐

วรรณกรรมหัวใจ

โดย ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

มานหน้าห้องรับแขกถูกปล่อยห้อยระย้า ประดับประดาสนิท เสียงเครื่องปรับอากาศดังเบาๆ ห้องกว้างเหลือเฟือแสงสลัวมัวพอมองเห็น เฟอร์นิเจอร์หลายชิ้นถูกย้ายออกไป เหลือโต๊ะญี่ปุ่น ตัวเล็ก ชุดโซฟาถูกเลื่อนติดผนัง รอบโต๊ะปูพรมพองุ่นได้สามผืน กลางโต๊ะตั้งชั้นเงินใบใหญ่ บรรจุน้ำเกี๊ยบค่อน ข้างๆ มีชามเซรามิคใส่ดอกมะลิ ส่งกลิ่นหอมเย็นๆ

พันเกลียวนั่งลงบนพรมผืนหนึ่ง ผายมือให้เจ้าของบ้านทั้งสอง มรรคา Mong Piek แก้ว พักหน้า น้อยๆ ก่อนทรุดร่างบนพรม

คนทั้งสามนั่งเรียงเป็นสามเหลี่ยมรอบโต๊ะ พันเกลียวหยิบดอกมะลิมาโรยไว้ในชั้น ฉับพลันดอกมะลิเหล่านั้นก็เรียงตัวเป็นวงกลมกลางชั้นน้ำ

“คุณกำลังทำอะไร” มรรคาถาม ทำทางแปลกใจ

พันเกลียวปิดเปลือกตาลง...เกือบจะถอนใจ...คนบางคนหล่อนไม่ต้องพูดมาก แค่ ‘ศรัทธา’ คำเดียวก็ทำให้ยอมรับอะไรได้มากมาย แต่กับบางคน ต้องใช้ ‘เหตุผล’

“อาโปกลิน” คำตอบสั้นๆ พร้อมกับลืมหูลืมตาขึ้นมา “ฉันจะติดต่อกับวิญญาณดวงนั้นให้คุณ แต่การ ‘สื่อ’ ถึงกันได้ จิตของคุณควรเป็นสมาธิก่อน”

“แล้วจะให้เราทำอย่างไร”

“เพ่งนํ้ากลางวงดอกมะลินั่น จะภาวนาอะไรก็ได้ แต่อย่าส่งจิตไปที่อื่น ให้จับวงนํ้านี้เป็นอารมณ์เดียว”

มรรคาเงยบ นําแปลกที่คำพูดเพียงเท่านี้ เขากลับเข้าใจทะลุปรุโปร่ง ‘อาโปกลิน’ คือการทำจิตให้สงบโดยการเพ่งนํ้าเป็นอารมณ์

ปึกแก้วยิ่งเข้าใจ การติดต่อกับ ‘คุณอา’ หล่อนก็ใช้สมาธิ การทำจิตให้สงบไม่ใช่เรื่องยากสำหรับหล่อน

พิธีเริ่มต้น...

นัยน์ตาสามคู่เพ่งไปยังวงนํ้าดอกมะลิ รอบด้านมีเพียงแสงสลัวๆ หากแต่กลางชั้นเงินกลับเรืองด้วยแสงสีเหลืองอ่อน ผิวนํ้านิ่งไร้ระลอก กลิ่นดอกมะลิหอมรววยริน

พันเกลียวหลับตาลงก่อน ภาพวงน้ำสีเหลืองกระจ่างชัดในใจ...โดยไม่ต้องมีการบอก มรรคากับ ปีกแก้วค่อยๆ ปิดเปลือกตาลงด้วยความรู้สึกล้าหนักหนา ผิวหน้าอันนิ่งสงบฉายเด่น แจ่มชัด จิตใจเยือกเย็น ราวได้สัมผัสสระลอกธารเย็นชื่น

พันเกลียวเริ่มสาธยายมนต์ เสียงไม่ดังเกินแมลงหวี่ ทุกอักขระชัดแน่นรวดเร็ว และค่อยๆ ซาลง คล้ายสายฝนปลิวละอองวิบวับ

เมื่อลืมตาขึ้นมา มรรคามองเห็นไอขาวๆ ลอยขึ้นเหนือหน้า ยิ่งนานยิ่งหนาแน่น เสียงของพัน เกลียวขาดหาย ชายหนุ่มยังเห็นร่างหญิงสาวนั่งขัดสมาธิตัวตรงอยู่ใกล้ๆ ส่วนปีกแก้วหลับตาพริ้ม สีหน้า แหม่มขึ้น

ละอองหมอกขาวครอบคลุมร่างทั้งสามเอาไว้ พันเกลียวกับปีกแก้วลืมตาในเวลาไล่เลี่ยกัน...ไม่มี คำพูดใดๆ นอกจากความเงิบที่สะกดทุกคนให้จมดิ่งสู่ห้วงแห่งสายน้ำที่ไม่มีกัน

ใบหน้าหญิงสาวคนหนึ่งปรากฏรางๆ กลางกลุ่มหมอก มรรคาเห็นแล้วหลุดเสียงมาเบาๆ

"กะพ้อ..." ภาพยังไม่ชัดเจน แต่จิตใจยืนยันชื่อนี้ขึ้นมาทันที

หญิงสาวกลางหมอกยิ้มเศร้าๆ ดวงตาเด่นชัดจับจ้องใบหน้ามรรคา

"ท่านจำช้าน้อยได้" น้ำเสียงยินดีดังจากกึ่งกะโหลก มรรคารวบรวมสมาธิฟังใบหน้าหล่อนจน เห็นชัดเจน

เขายืนยันกับตนเอง...ใช่ นี่แหละผู้หญิงในความฝัน

"มีเรื่องอะไรอยากถามก็ถามเสีย...ภาพปรากฏของเธอ อาจอยู่ได้ไม่นาน" เสียงเรียบๆ ของพันเกลียวชัดเจน ชายหนุ่มจึงได้สติ

"คุณเป็นใคร" คำถามสั้นๆ ทำให้ใบหน้ากลางหมอกสลดลง

"ในที่สุด ท่านก็ยังไม้อาจระลึกได้" น้ำเสียงคราวนี้ทุกคนได้ยินชัด

"คุณมาที่นี่ทำไมคะ" ปีกแก้วค่อยๆ ถูถาม

...ไม่มีคำตอบ...หญิงสาวผู้ปรากฏกายกลางหมอกสนใจมรรคาคนเดียว ดวงตาหล่อนไม่ยอม คลาดจากใบหน้าชายหนุ่ม

"เธอเป็นใคร มาที่นี่ทำไม" เสียงของพันเกลียวแผ่อำนาจ กดดันวิญญาณสาว

"ท่านจำชื่อกะพ้อได้ ทำไมถึงไม่รู้ว่กะพ้อเป็นใคร ทำไมถึงไม่รู้ว่กะพ้อมาที่นี่เพื่ออะไร"

หญิงสาวพูดจារาวกับห้องนี้มีแค่มรรคากับหล่อน

"ฉันเห็นเธอในฝัน แต่ฉันยังไม่เข้าใจเรื่องราวอะไรทั้งนั้น ทำไมเธอถึงไม่เล่าให้ฉันฟัง" มรรคา สงบใจถาม

"บอกไปจะได้ประโยชน์ใด ท่านในวันนี้ ต่างจากท่านในวันนั้น ท่านต้องคืนความทรงจำด้วยตัว ท่านเอง"

"เขาให้ฉันมาขับไล่เธอ" พันเกลียวพูดเสียงเรียบ นัยน์ตาเพ่งวิญญาณตรงหน้า กระแสพลัง รุนแรงพอจะทำให้ 'เจ้าหล่อน' หันมามอง

"ข้าไม่ได้มาร้าย" น้ำเสียงแข็งขึ้น นัยน์ตาสบตอพันเกลียวอย่างไม่เกรงกลัว

"ไปถามพ่อเจ้าเถอะ บางทีเจ้าอาจรู้จักข้ามากขึ้น" วิญญาณสาวพูดกับ 'หมอผี' ราวกับเป็นบุคคล เสมอกัน

พันเกลียวหรีดา จิตใจสับสน 'พ่อ' เกี่ยวข้องกับดวงวิญญาณนี้อย่างไร... และมีความลับใดที่ไม่ได้บอกหล่อน

"เอาเถอะ ข้ารู้ว่าพวกมนุษย์กลัวข้า ต่อไปข้าจะไม่ปรากฏกายให้คนพวกนั้นเห็น" หมอผีไม่ต้องใช้คาถาขับไล่ 'เจ้าหล่อน' ก็รับปากงายๆ เอง

'หล่อน' พุดจบก็หันมาทางมรรคา นัยน์ตาอ่อนลง ท่าที่เหมือนอยากบอกอะไรบางอย่าง

"ข้าเหนื่อยมาที่นี่ ก็เพื่อชักนำให้ท่านเห็นภาพในอดีต เพื่อบางที ความทรงจำที่ขาดหายไประหว่างการเคลื่อนผ่านภพชาติของท่านจะกลับคืนมา ท่านจะได้รู้ว่าเคยทำอะไรไว้ และที่สำคัญ เคยให้สัจจากับผู้ใด"

*ใบหน้าของกะพ้อค่อยๆ ละลายรวมกับสายหมอก ไชยวาวๆ ม้วนตัวเป็นวังวนหมุนลึกลงไป
บรรยากาศรอบๆ เหมือนถูกผ้าดำมาคลุมทับอีกชั้น กึ่งกลางวังวนดึงดูดมรรคาให้จมดิ่งสู่สถานที่ที่เขาเคย
คุ้น แต่ไม่อาจจดจำ*

มันเป็นป่าหนาที่บดบังกลิ่นอายเยือกเย็นวังเวง หญิงสาวคนหนึ่งเดินนำหน้าเขาด้วยท่าทาง
คล่องแคล่ว อาการบาดเจ็บที่เท้าของหล่อนไม่มีร่องรอยให้เห็น

เขาเดินเรื่อยๆ ไม่เร็วไม่ช้ารักษาระยะห่างระหว่างเขากับหล่อนเอาไว้ ดวงตะวันลอยสูง ส่องลอด
ม่านใบไม้ลงมาร่าไร เขาไม่เหน็ดเหนื่อยหรือลำบากในการเดินทาง แต่ยิ่งนานฝีเท้าหญิงสาวข้างหน้าเริ่ม
ผ่อนลง เสียงหอบหายใจดังมาให้ได้ยิน

"พักก่อนเถอะ" เขาบอกหล่อน

หญิงสาวหันมา ใบหน้าแดง เหงื่อหยอหยิมเต็มใบหน้า

"ข้าเหนื่อยจะไปหาผลไม้มาให้" หล่อนพูดแล้วเตรียมตัวจะไป

"ไม่ต้องหรอก" เขายื่นผลไม้ในมือให้ หญิงสาวเบิกตาโต มองอย่างไม่เชื่อสายตา

"ท่านเก็บมาแต่เมื่อใด"

เขายิ้ม "กินเสียเถอะ"

ทั้งสองเลือกนั่งตรงโขดหิน หญิงสาวหยิบผลไม้จากมือเขาไปเพียงครึ่งเดียว

"กินให้หมดนั่นแหละ" เขายัดผลไม้ที่เหลือใส่มือหล่อน

"แล้วท่าน..."

"ไม่ต้องห่วงข้าหรอก" เขายิ้มและหลับตาพักผ่อน หญิงสาวค่อยกล้ำพิศใบหน้าชายหนุ่มเต็มตา
...ชายผู้มีคุณนักรูปงาม น้ำใจก็งาม หากประหลาดนักตลอดเวลาที่ร่วมทางกัน หล่อนไม่เคยเห็นเขากิน
อะไร ไม่เคยเห็นร่องรอยเหน็ดเหนื่อยจากใบหน้าเขา... หล่อนเคยคิด บางทีเขาอาจเป็นเทพารักษ์ ไม่ก็
เจ้าปู่ผู้ทรงอิทธิฤทธิ์ แต่ไม่ยักเห็นเขาแสดงฤทธิ์ใดๆ ถ้าเขามีฤทธิ์จริง ก็นำพาหล่อนหายตัวไปถึงหมู่บ้าน
นานแล้ว

"อีกนานไหมกว่าจะถึงหมู่บ้านเจ้า" จู่ๆ เขาก็ลืมตาขึ้นถาม กะพ้อแทบสอหลักผลไม้

"พันเขาลูกนี้ก็ถึงแล้ว"

"คงค่าๆ สินะ" เขาพูดแล้วหลับตาลง ก่อนเปลือกตาปิด กะพ้อได้ยินคำพูดที่ทำให้สะดุ้งเหือก

"อิทธิฤทธิ์... ไม่ใช่เรื่องที่จะแสดงกันพร่ำเพรื่อ..."

ภาพเหตุการณ์ในป่าถูกกระแสนมอกพัดพาจนกระจายหาย สิ่งที่ปรากฏแก่บรรดาต่อมาคือวัน
ไฟลอยสูง กับแสงโคมวิบแวมตามกระท่อมมุงจาก

หมู่บ้านเล็กๆ ท่ามกลางแสงแห่งสนธยากระจ่างชัดในสายตาเขา ผู้คนกำลังเดินกลับบ้านเรือน
บ้างก็ล้อมวงกินอาหารเย็น หญิงสาวและเขาซุ่มตัวอยู่ที่ชายป่าใกล้หมู่บ้าน รอจนฟ้ามืด ดวงจันทร์กลม
โตสดใสแสงนวล กะพ้อพาเขาลัดเลาะไปยังกระท่อมหลังหนึ่ง

แสงเดือนพอจะแยกแยะให้เห็นว่ากระท่อมหลังนั้นใหญ่และแข็งแรงกว่ากระท่อมทั่วไป หญิงสาว
ให้เขารออยู่ด้านนอก ส่วนตนเองจะลอบไปสำรวจดูก่อน

“แม่...” กะพ้อส่งเสียงเบาๆ เมื่อเห็นหญิงกลางคนกำลังเก็บถ้วยชามมาล้างที่หลังบ้าน แทบจะ
ทันที่ที่สิ้นเสียงหญิงสาว ร่างสูงใหญ่ดำทะมึนก็ก้าวออกมาจากกระท่อม

“อีกะพ้อ” เสียงดวาลัน หญิงสาวเข่าอ่อนทรุดสวบลง

“พ้อ” น้ำเสียงหลุดออกมา ดังไม่ผิดเสียงคราง

“ข้าบอกแล้ว พวกเอ็งเชื่อหรือยัง ที่สุดอีกะพ้อก็ต้องกลับมา” คนที่ก้าวตามหลังพ้อ ยิ่งทำให้
หญิงสาวใจสั่นระรัว

“พ้อหมอ!”

เหตุการณ์ต่อจากนั้น กะพ้อไม่อาจจำแนกได้ชัดเจน เพราะมันเต็มไปด้วยความสับสน ตื่นกลัว
แต่สิ่งติดตาหญิงสาวมากที่สุดคือนัยน์ตาเศร้าโศกห้วงใยของแม่

หญิงสาวถูกลากไปกลางลานหมู่บ้าน ชาวบ้านถูกเรียกให้มาชุมนุมในคืนนั้น คบไฟถูกปัก
ล้อมรอบจนสว่างแข่งกับแสงจันทร์ ‘พ้อหมอ’ กำลังประกาศถึงชัยชนะที่เข้ามาสู่อุ้งมืออย่างง่ายดาย

“ ‘จ้าว’ เคยบอกว่า อีกไม่นานอีกะพ้อมันจะต้องกลับมา แล้วมันก็มาจริงๆ อีกะพ้อทำผิดต่อจ้าว...
สุดท้ายมันก็นึกจ้าวไม่พ้น”

ดวงตาทุกคู่มอง ‘พ้อหมอ’ อย่างเลื่อมใส กะพ้อกวาดตาไปรอบๆ หวังจะได้เห็นชายผู้มีคุณ แต่ก็
ต้องผิดหวัง

บนลานกว้างแน่นขนัดไปด้วยชาวบ้าน ลูกเล็กเด็กแดง คบไฟสว่างมองเห็นออกไปไกล พ้อยืน
ข้างหลังพ้อหมอ ส่วนแม่ได้แต่หลบร้องไห้เงียบๆ ที่โคนต้นไม้...แม้จะรู้สึกผิดหวัง แต่กะพ้อก็ยินดีที่ชาย
ผู้มีคุณไม่ได้อยู่บริเวณนี้

“เราจะเผามันทั้งเป็น บุชาจ้าวในคืนวันพรุ่ง” พ้อหมอประกาศสั้น ชาวบ้านยกมือ เฮ
สนับสนุน

กะพ้อถูกขังในกรงกลางลานหมู่บ้าน ผ่านคืนอันโดดเดี่ยว จิตใจที่ท้อท้อหวาดกลัว ยามตะวันขึ้น
ชาวบ้านเดินผ่านไปมาต่างเหลือบมองอย่างสมเพชแถมเกลียดชัง...ลึกๆ ในใจกะพ้อคิดว่าผู้มีคุณอาจจะ
มาช่วยอีกครั้ง แต่ทุกสิ่งกลับว่างเปล่า วันทั้งวันดูเหมือนทอดยาวไม่มีที่สิ้นสุด

แท่นบูชาถูกต่อขึ้นมาหลายๆ ใกล้เคียงขัง และเสร็จทันตะวันตกดิน

ถึงเวลา...ชาวบ้านทยอยกันออกมา...หญิงสาวมองไม่เห็นแม่...บางทีแม่คงทนเห็นลูกสาวถูกฆ่า
ไม่ได้

ฟ้ามืด...แสงคบสว่างจ้า พ่อหมอบออกมาประกาศความผิดของหล่อน กะพ้อได้แต่ยื้มหยัน ไม่มีคำพูดตอบโต้ พอประกาศจบ ชาวบ้านเฮรับ กะพ้อโดนชายสองคนหิ้วแขนไปมัดติดกับเสา เวลานี้หญิงสาวทอดอาลัยกับชีวิตแล้ว

"นี่หรือ สิ่งที่คุณยกกระทำต่อมนุษย์!" เสียงประหลาดดังกังวานมาจากทุกทิศ พวกชาวบ้านชะงักเสียงเฮ หมอผีเหลียวรอบตัวหาต้นตอ...กะพ้อผงกหัวขึ้นอย่างรวดเร็ว จิตใจลึกลงสู่ระดับ

ร่างร่างหนึ่งเดินฝ่ากลุ่มชาวบ้านมาอย่างสง่างาม เขาแต่งกายไม่ผิดจากชาวบ้านทั่วๆ ไป จะต่างก็ตรงใบหน้าคมคาย งดงาม แฝงราศี ทำให้ทุกคนยำเกรงและพรั่นพรัง

"ปล่อยนางเสีย" คำพูดเรียบๆ มีผลให้ชายที่คุมตัวกะพ้อมือไม่อ่อน ไม่อาจทำตามความตั้งใจ

"เอ็งเป็นใคร" พ่อหมอบรวบรวมความกล้า ชี้ถามชายแปลกหน้า

"กะพ้อลงมาเถอะ" ยามสายดาปะทะกัน เรียวแรงที่เหือดหายของหล่อนได้กลับคืนสู่ตัวอีกครั้ง หญิงสาวลงจากแท่นประหาร ก้าวเข้าไปหาเขาอย่างไวใจ

"หยุด" ผู้กำลังถูกลิดรอนอำนาจดวลัน

"เจ้าสิหยุด..." เสียงโต้ตอบดังเกือบจะทันที "หยุดเป็น 'ทาส' สิ่งที่คุณไม่เห็นเสียที"

"...เอ็ง...เอ็ง...กล่าวว่า 'จ้าว' " น้ำเสียงสั่นระริกด้วยความโกรธ

"จ้าวมีคุณอันใดหรือ พวกเจ้าถึงได้เคารพนบนอบกันนัก ข้าเห็น 'จ้าว' สร้างได้แต่ความหวาดกลัว เป็นมาใช้ให้เอ็งแอบอ้าง กระทั่งใช้ความโง่ของชาวบ้านเป็นดรวนผูกมัดคอชาวบ้านไว้"

"เอ็ง...เอ็ง" พ่อหมอบตัวสั่นเทิ้ม "เอ็งไม่เคยเห็นอำนาจของจ้าว เอ็งไม่มีวันรู้หรือว่าจ้าวยิ่งใหญ่แค่ไหน"

"จั้นหรือ" คำพูดพร้อมยื้มหยัน "ถ้าอย่างนั้น เอ็งลองเรียกจ้าวมาให้ข้าเห็นได้หรือไม่"

เป็นการเรียกร่องที่ทำให้ทุกคนเสียวสันหลัง กะพ้อเองแทบเข่าอ่อน ชายหนุ่มผู้หังการกลับยืนนิ่ง นัยน์ตาวาวโรจน์ ดังมีความมั่นใจเต็มหัวอก

๘

"ได้" พ่อหมอบก้าวไปยืนประจันกับชายแปลกหน้า ดวงตาแดงโร่ราวถูกประจูดด้วยเปลวเพลิง คำพูดลบหลู่ได้กระตุ้นไฟแค้น ทำให้เกิดมุนานะต้องการเอาชนะ

"เอ็งตามข้ามา" พุดจบก็เดินฝ่าชาวบ้านออกนอกวงคบไฟ

"พ่อหมอบจะพาข้าไปยังที่สถิตแห่งจ้าว" กะพ้อกระชับต่อเขา

"ไปด้วยกันสิ" เขาก็มหันมายิ้มให้ หัวใจหญิงสาวพองฟูราวมีดอกไม้บานบร่อยๆ ดอกบานเต็มที

สิ่งที่เป็นจุดรวมสายตาทุกคนในบริเวณนั้นคือต้นไทรขนาดมหึมา สูงใหญ่จนไม่อาจคาดคำนวณอายุ เเงารากไทรไหวเอนเอนตามลม ดูเหมือนเส้นผมนางปีศาจร้าย

ชาวบ้านถือคบไฟตามกันมา พ่อของกะพ้ออยู่ในกลุ่มนั้นด้วย หญิงสาวเดินตามชายหนุ่มต้อยๆ ไม่ต่างจากทาสผู้ซื้อสัตย์ จนกระทั่งเขาหยุด หล่อนจึงเห็นพ่อหมอบปักคบไฟด้านหน้าต้นไม้ไทรยักษ์

“เอ็งแน่ใจนะว่ากล้าพบกับจ้าวจริงๆ” มาถึงที่นี่ พ่อหมอบดูจะมีพลังพิเศษเพิ่มขึ้นอีกอักโข

“รีบเรียกจ้าวของเอ็งมาเถอะ” ขายนินนามพูดอย่างไม่ใส่ใจ พ่อหมอบหมุนตัวหาต้นไม้ไทร รวบรวมสมาธิ ชาวบ้านทุกคนเจียบกริบ ไม่มีใครกล้าส่งเสียง

คำบริกรรมคาถาดังสูงๆ ต่ำๆ บางครั้งรวดเร็วจนฟังแทบไม่เป็นภาษา บางครั้งทอดช้าราวกับเชื้อเชิญ บรรยากาศอึดอัด หนาวเหน็บแผ่กระจายสู่ชาวบ้านที่รายล้อมยืนรอชมจ้าว

เสียงสวดแผ่วเบาลงเรื่อยๆ และสุดท้ายเป็นเสียงตวาดลั่นจากพ่อหมอบ...

ทุกคนสะดุ้งเฮือก ยกเว้นเขา

ลมประหลาดกระโชกแรงจนคบไฟแตกสะเก็ด บางคบดับวูบ เสียงลั่นกราวของใบไม้และรากไทรดังซู่ๆ กะพ้อ และชาวบ้านรีบหมอบราบเพื่อลดทอนกระแสแรงลม

ชายหนุ่มผู้หวั่นเกรงการกลับยืนนิ่ง ลมแรงเพียงพัดเส้นผมเขาให้ปลิวสะบัด ร่างยังมั่นคงตั้งขุนเขา หมอบเฝ้าคุกเข่าสวามิภักดิ์ทั้งสองขึ้นดูละเป็นการคารวะต่อผู้มีอำนาจ

และแล้ว...เสียงหัวเราะดังลั่นก็สะท้อนลงมาจากฟากฟ้า

“ฮะ...ฮะ...ฮา...ฮา...”

ชายหนุ่มเงยหน้ามอง รอยยิ้มสมเพชผุดขึ้นมาแวบหนึ่ง...หมอกขาวกำลังม้วนตัวลงมาจากฟ้ามีดคบไฟทุกดวงดับสนิท แสงจันทร์ถูกบดบังด้วยสายหมอก...เสียงหัวเราะยังไม่หยุดยั้ง รั้ววนของหมอกขาวยิ่งพุ่งตั้ง หนาแน่นเข้าๆ

...ชาว...สี่ขาของละอองไอน้ำกำลังลอยม้วนตัวเข้าไปในชั้นเงิน ความหนาที่บีบคลายตัวลงมรรคาเริ่มเห็นพันเกลียวและปีกแกว่งล่อมวงลักษณะเดิม ห่องสลั่วม้วนด้วยมานหน้าต่าง

“ฟีมัค” ปีกแกว่งเรียก สี่หน้าเป็นท่วง “ไม่เป็นไรใช่ไหมคะ”

ชายหนุ่มสุดลมหายใจลึก รวบรวมสติ เรียบเรียงความคิดที่กระจัดกระจายเข้ามา สายตามองพันเกลียวเต็มไปด้วยคำถาม

“คุณเห็นอย่างที่ผมเห็นไหม” เขาถาม

“แล้วคุณเห็นอะไร” หล่อนย้อน

มรรคาหลับตา ลำดับความคิด

“กะพ้อ...ผู้หญิงคนนั้น...หมู่บ้าน...หมอผี...ต้นไม้ไทรยักษ์และเกือบ...จะได้เห็น ‘จ้าว’ ”

“ฉันไม่เห็น”

“เหนื่อยมั๊ยคะฟีมัค” ปีกแกว่งสังเกตเห็นสี่หน้าอิดโรยของเขา

“นิดหน่อยจ่ะ” เขาบอกน้องสาวแล้วหันกลับไปทางพันเกลียว “เราออกจากห้องนี้ก่อนเถอะ ช่างนอกคงมีลมเย็นกว่า ผมมีเรื่องจะถามคุณหลายเรื่อง”

พันเกลียวพยักหน้า หล่อนเองก็อยากคุยกับเขาเช่นกัน

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๕

ชวนคิดชวนรู้ ฉบับที่ ๑๕ ขอเชิญให้ท่านผู้อ่านมาชวนคิดชวนรู้
เกี่ยวกับชื่อพระโพธิสัตว์และบารมีหลักที่ท่านได้บำเพ็ญในชาตินั้นๆ กันค่ะ
ทราบคำตอบแล้ว ส่งคำตอบได้ที่นี้ค่ะ --> [คลิกที่นี่](#)

ร่วมสนุกภายในวันศุกร์ที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๒

ผู้โชคดีจะได้รับ หนังสือดังตฤณวิเศษชา ฉบับรู้จักรัก ๑๐ รางวัล ค่ะ ^_^

จงเลือกคำที่เกี่ยวข้องกับคำอธิบายในแต่ละข้อ จากกลุ่มคำต่อไปนี้

อธิษฐานบารมี เมตตาบารมี ทานบารมี ขันติบารมี เนกขัมมบารมี
อุเบกขาบารมี วิริยบารมี ปัญญาบารมี ศีลบารมี สัจจบารมี

๑. พระเจ้าเดมิย์
๒. พระมหาชนก
๓. สุวรรณสาม
๔. พระเจ้าเนมิราช
๕. พระมหโสถบัณฑิต
๖. พระเจ้าอุริทัต
๗. พระจันทกุมาร
๘. พระมหานารถกัสสปะ
๙. พระวิฑูรบัณฑิต
๑๐. พระเวสสันดร

เฉลยของฉบับที่แล้ว

- ทำบุญด้วยการให้.....ทานมัย
- ทำบุญด้วยการรักษาศีลและประพฤติดี.....ศีลมัย

- ทำบุญด้วยการเจริญภาวนา.....ภาวนามัย
- ทำบุญด้วยการประพดีอ่อนน้อม.....อปายนัมัย
- ทำบุญด้วยการช่วยขนขวายรับใช้.....เวยยาวัจจมัย
- ทำบุญด้วยการเฉลี่ยส่วนความดีให้ผู้อื่น.....ปัตติทานมัย
- ทำบุญด้วยความยินดี ความดีของผู้อื่น.....ปัตตานุโมทนามัย
- ทำบุญด้วยการฟังธรรม.....ธัมมัสสวนมัย
- ทำบุญด้วยการสั่งสอนธรรม.....ธัมมเทศนามัย
- ทำบุญด้วยการทำความเห็นให้ตรง.....ทิฏฐุชุกัมม

รายชื่อผู้โชคดีที่ได้รับหนังสือ คู่มือ กรรมพยากรณ์ จำนวน ๕ รางวัล

๑. คุณวรเชษฐ์ จ.ชลบุรี
๒. คุณศุภลักษณ์ จ.ปทุมธานี
๓. คุณกฤษณา จ.สมุทรปราการ
๔. คุณปัทมา กรุงเทพฯ
๕. คุณณัฐพร กรุงเทพฯ

ขอแสดงความยินดีด้วยค่ะ ทางทีมงานนิตยสารจะจัดส่งรางวัลให้โดยเร็วนะคะ
และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมสนุกกับทางนิตยสารด้วยค่ะ _/_ *^ ^*